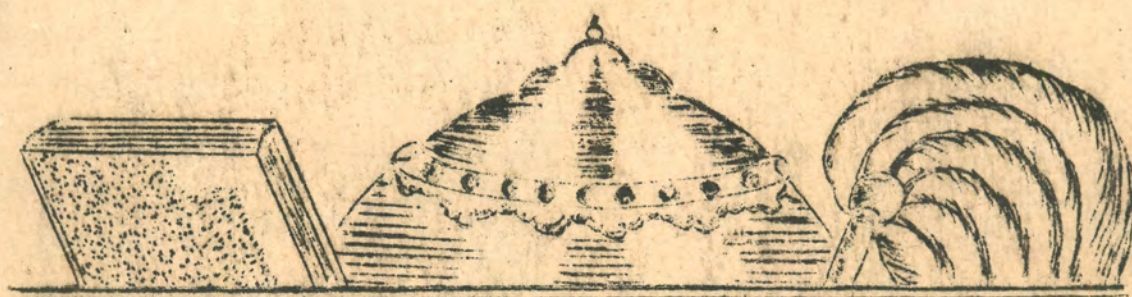
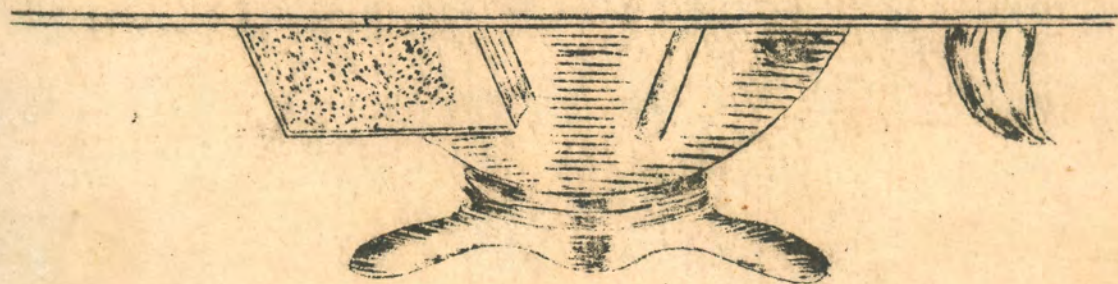

ĐẠI-ĐẠO TAM-KỶ PHỔ-ĐỘ
TÒA-THÁNH TÂY-NINH

法

Huân-tư

CỦA NGÀI HIỂN-PHÁP HIỆP-THIÊN-DÀI
TRƯỞNG - HỮU - ĐỨC

%

ĐẠO I - ĐẠO TAM - KỶ - PHỔ - ĐỘ
(Tứ thập lục niên).
TÒA-THÁNH TÂY-NINH

Kính dâng Ngài : HIẾN-PHÁP Hiệp - Thiên - Đại.

Trích-yếu : -V/v xin phép quay ronéo bài thuyết-đạo, diễn-văn và
Huấn-từ của Ngài, để đóng thành tập.
Số: 340/PC.

CHẤP THUẬN

Ngày 20 thg 11 C.Tuất.

(18 /12/ 70)

HIẾN - PHÁP

(Ấn Ký)

TRƯƠNG - HỮU - DỨC

Kính Ngài,

Chúng con đứng tên dưới đây :

- 1.- Phan-Thanh-Liêm đang tụng-sự tại
Cơ-Quan Phát-Thanh PTGL Tòa-Thánh.
- 2.- Huỳnh-văn-Chợ đang tụng-sự tại Văn-
Phòng Ban Kiến-Trúc Tòa-Thánh.

Xin đệ-trình ước-nguyện lên Ngài cầu
được việc như sau :

✱ Vì lòng hăm-mộ của chúng con nói riêng
và cả nhơn-sanh nói chung, muốn được f
thâu-thập những lời vàng tiếng ngọc của Chư vị Thời-Quân từ lúc
khai Đạo đến nay, gồm trong những bài : Thuyết-Đạo, Diễn-Văn, Huấn
Từ ... để anh em chúng con đầu tay nhau quay ra và đóng lại ff
thành tập học hỏi và lưu-truyền cho đoàn hậu-tiến.

Chúng con xin phép Ngài tha-thứ lòng f
hàng lo khi Ngài dâng-tiên thì số tài-liệu này không khỏi bị
thất-truyền đáng tiếc.

Cũng như vừa rồi xin Ngài BẢO-THỂ soạn
cho chúng con quay được trên 300 tập Huấn-Từ của Ngài.

Vậy sự ước-vọng của chúng con xin đệ -
trình lên Ngài xem-xét và ân-tứ cho chúng con thành-kính vui-
mừng.

Trân-trọng kính dâng.

Tòa-Thánh, ngày 20 tháng 10 năm Canh-Tuất
(dl , 18-12- 1.970)

PHAN-THANH-LIÊM (ký tên)

HUỲNH- VĂN -CHỢ (ký tên)

BÀI THUYẾT-ĐẠO

Ngày rằm tháng 10 năm Nhâm-Dần (Giờ Tý)

- ooo -

CON ĐƯỜNG LẬP THÁNH-ĐỨC

Trong Nho-Giáo có phân ra ba hạng người (tam phẩm chi-nhơn) trong nhân-gian :

- Thượng-Phẩm (bất giáo Thiện)
- Trung-Phẩm (giáo hậu Thiện)
- Hạ-phẩm (giáo diệc bất thiện)

Hạng thứ nhất là hạng người không dạy mà trở nên lành ấy là hạng THÁNH (Bất giáo nhi thiện phi Thánh nhi hà)
Thánh là đường nào !

Hạng thứ nhì là hạng người dạy rồi trở nên Lành, ấy là bậc HIỂN (Giáo nhi hậu thiện phi Hiền nhi hà)
Hiền là đường nào !

Hạng thứ ba là hạng người dạy rồi mà cũng không Lành, ấy là hạng NGU (Giáo diệc bất Thiện phi Ngu nhi hà)
Ngu là đường nào !

Trong bài Thánh-Giáo ngày rằm tháng 9 Bính-Dần (1926) ĐỨC CHÍ-TÔN dạy như vậy :

" THẦY là chư PHẬT, Chư PHẬT là THẦY.

" Các Con là chư PHẬT, chư PHẬT là các Con.

" Có THẦY mới có các Con, có các Con rồi mới có chư THẦN, THÁNH, TIÊN, PHẬT "

Chúng ta nên hiểu ý ĐỨC CHÍ-TÔN muốn đến khuyên dạy chúng ta phải cố-gắng trong trường Đạo để trở nên Thần, Thánh, Tiên, Phật, vì các Đấng ấy trước khi đắc vị cũng là người như ff chúng ta.

Vậy chúng ta chỉ có hành-đạo cho đúng phương-phán, y theo lời dạy của ĐỨC CHÍ-TÔN cùng Các Đấng Thiêng-Liêng thì sự đạt vị không phải là khó .

Ta có câu phương-ngôn : Thế thượng vô nan sự (trên đời không có gì là khó) duy hữu nhơn-tâm tự bất kiên (nhưng chỉ vì lòng người không bền lòng kiên-nhẫn đó thôi)

Lại có câu phương-ngôn Pháp : Hễ muốn là được (Vouloir c'est pouvoir)

Căn-cứ vào đó ta nhận thấy con đường tấn-hóa để đạt phẩm-vị Thần,Thánh,Tiên,Phật rất gần chúng ta,vì chúng ta có ff Phước lớn nên có Thầy TRỜI cùng các Đấng đến dạy.Ta chỉ còn một cách kiên-nhẫn làm tròn sứ-mạng và bổn-phận Môn-Đồ của ĐẠI-ĐẠO thì sẽ đạt phẩm-vị chắc-chắn.Đầu không được Thánh cũng là Hiền.

Thử hỏi ai lại không muốn vào bậc Thánh Hiền ?
Ai lại muốn ở vào hạng Ngu sao ?

Chúng ta lại còn có trách-nhậm phải độ người dữ trở nên Hiền,ĐỨC CHÍ-TÔN nói : ' Chúng ta là đèn và gương soi sáng của nhơn-sanh,nên phải tập mình cho xứng đáng.

Vậy chúng ta phải nêu gương đạo-hạnh cho đàn hậu - tấn noi theo,vì chỉ có đạo-đức thực-hành trong nhơn-gian thì mới làm cho Đời trở nên tốt-đẹp thiện-mỹ.Đạo-đức không phải chỉ nói sff suông mà được đâu.Ta phải tự-giác trước rồi mới giác-tha,nếu ta chỉ nói không mà không làm thì ai tin cho ?

ĐỨC CHÍ-TÔN đã gom anh chị em ta lại một nhà và bảo ff chúng ta coi nhau như ruột thịt,thì chúng ta cứ theo đó mà làm thì con đường LẬP ĐỨC không còn xa với chúng ta nữa./.

HIẾN - PHÁP H-T-D.
TRƯỜNG-HỮU - ĐỨC

Phụ ghi Thi điều-tế Ông Phối-Sư Thượng-Trí-Thanh:

T H I

Thượng-Trí-Thanh nay rãnh nợ trần,
Phản-hồi cựu-vị hưởng Thiên-Ân,
Nhiều năm công-nghiệp vung-bồi Đạo,
Ít kể sánh tài phổ-tế dân,
Thánh-đức nêu gương đoàn hậu-tấn,
Minh-tâm kiến tánh kẻ tu-thân,
Ngậm-ngùi tưởng-nhớ niềm thi-hữu,
Kẻ ở người đi biệt cố-nhân.

HIẾN-PHÁP

BÀI GIẢNG-ĐẠO TẠI TÒA-THÁNH .

Ngày 18 tháng 8 năm Quý-Mão (dl : 5-10- 1.963)

Ngày Vía ĐỨC LÝ ĐẠI - TIÊN.

--ooo--

Kính thưa chư Chưc-Sắc, Chưc-Việc và Đạo-Hữu Lươngphái.

Ôm nay, ngày VÍA ĐỨC LÝ ĐẠI-TIÊN, Đại-Điện ĐẠO-GIÁO ,
Kiêm GIÁO-TÔNG ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ, chúng tôi xin nhắc sơ-lược
Thiên-Tài của Đức Ngài như sau này :

Sách chép rằng khi lên bảy tuổi, thân-mẫu của Ngài đưa
Ngài lên lầu, bỗng nhiên Ngài ngâm được bốn câu thi này :

Vội vội lầu trăm thước,
Vội tay hái được sao ,
Chỉ e nói lớn tiếng,
Kinh-động Tiên trên TRỜI.

Ên mười tuổi, Ngài đã suốt thông kinh-sử, xuất khẩu fff
thành chương, ai cũng gọi Ngài là Tiên giảng thế, vì vậy mà người
ta phong-tặng Ngài là LÝ -TRÍCH- TIÊN.

Học rộng, tài cao, nhưng người không thích làm quan lại
còn hoài-bảo tư-tướng của LÃO-TRANG và tư-tướng giải-thoát của
nhà PHẬT. Vì thuyết Nhơn-Sanh-Quan ấy, nên Ngài xa đời, thường hay
vận-du các nơi danh-sơn thắng-cảnh và thường ở trên núi cao tịch
mịch để dưỡng khí thanh-cao.

ĐỨC LÝ còn làm nhiều việc phi-thường như đọc bức thơ
của Vua Phiên gửi đến Vua Đường và hồi-đáp bằng Phiên-Văn làm
cho Vua Tới Phiên-Quốc hết lòng khâm-phục.

Vả lại, thời xưa như đời Đường chẳng như Thế-giới chưa
thông-đồng, loài người chưa giao-tiếp với nhau. Một người Trung -
Quốc lúc bấy giờ đọc và viết được Phiên-Văn là một việc phi-
thường.

Năm Ất-Sửu (1925) là năm bắt đầu việc xây Bàn để sau
này mở ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ, ĐỨC LÝ ĐẠI-TIÊN cố ý đến giúp mở
Đạo, nên nhơn-dịp lễ Giảng-Sinh ĐỨC GIA-TÔ GIÁO-CHỦ, người giảng-
cho bài thi như sau :

Đường-Trào hạ-thế hưởng Tam Quan,
Chẳng vì công-danh chỉ hưởng Nhân,

Ly rượu trăm thi Đời vẫn nhắc,
Tánh Tiên muôn kiếp vốn chưa tàn,
Một bầu phong-nguyệt say ngơ-ngáo,
Đầy túi thơ-văn đồ chứa chan,
Bồng-đảo còn mơ khi bút múa,
Tả lòng thế-sự vẽ giang-san..

Cũng nhơn-dịp ấy,Đỗ-Mục-Tiên họa lại bài thi trên như
vậy :

Chẳng kể công-khanh bỏ ấn Quan,
Bồng-lai vui Đạo hưởng an-nhàn,
Thi Thần vui hứng ngoài rừng Trước,
Rượu Thánh buồn say dưới cội tàn,
Nồng hạ Trời thương đưa gió quạt,
Nắng thu đất cấm đo mưa chan,
Vân-du thế-giải vui mùi Đạo,
Mời viếng Kỳ-Sơn,tối Cẩm-Sang.

Hiện nay,ĐỨC LÝ ĐẠI-TIÊN Đại-diện cho Đạo-Giáo trong
Tam-Trấn Oai-Nghiêm,kiêm Giáo-Tông Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ để diu
dắt HỘI-THÁNH.

Ngày 29 tháng 10 năm 1926,ĐỨC CHÍ-TÔN giảng-cơ dạy như
vậy :

" Từ đây quyền thưởng-phạt THẦY giao vào tay LÝ THÁI-BẠCH
" các Con liệu mà cầu rỗi nơi NGƯỜI "

Và khi tái-cầu ĐỨC LÝ ĐẠI-TIÊN giảng-cơ dạy như sau đây

HÀNH-NGÔN HIỆP-TUYẾN TRƯỞNG 115

Từ đây THẦY đã giao quyền thưởng phạt về tay Bàn-Đạo,vậy
các Đạo-Hữu khá hết lòng lo-lắng,vung-đắp nền Đạo cho vững-vàng
hiệp ý với Thiên-Cơ mà bước lên địa-vị cao-thượng,chớ sụt-sè
ôm thói mờ-hỗ,thì đã uổng công-trình cực-nhoc từ bấy lâu nay,ff
lại thêm chẳng dặng theo Thánh-Ý của THẦY là bậc CHÍ-TÔN,đã hết
sức nhọc-nhần về sanh-chúng.

Mở một mối Đạo chẳng phải là một dự thường-tình,màsanh
nhằm đời dặng gặp một mối Đạo cũng chẳng phải dễ.Muốn lập thành
tốt phải có điều nghiêm-chánh thưởng-phạt.Có thưởng mới dụclòng
kể có công,có phạt mới răn được lòng tà-vay.

Thưởng-phạt tuy chẳng phải hữu-hình,nhưng là một sự
m'ung vui chưa có bậc cao-thượng nào sánh bằng và một sự buồnbã

nào sánh đặng. Dầu có ăn-năng, hối-hận mấy kiếp ngày giờ cũng đã qua rồi, ngồi cực-lạc vẫn có người choán hết.

Phần nhiều các Đạo-Hữu dày công xây-đắp nền Đạo, nhưng-sự ham muốn còn bôn-chôn theo tình-thế.

Công-quả đã nhiều, mà bước tới nữa thì dường như ngán - bước, gặp sự gay-go đã mõi lòng . Thăm thay ! Tiếc thay !

Đặng bậc CHÍ-TÔN cầm quyền Thế-Giới, diu-dắt, rửa tội mà chẳng bươn-chạy kịp thời, để đua nhau nghĩ tính về miếng đỉnh - chung, nếu THẦY chẳng Đại-Từ, Đại-Bi thì công-quả đã chảy theo ff dòng nước .

Từ đây Bần-Đạo phải để ý diu-dắt bước đường cho các Đạo Hữu, phải gắng công thêm nữa cho kịp với Cơ TRỜI.

Ai hữu phước thì Địa-vị đặng cao thêm, ai vô phần thì f bị đọa Tam Pháp. Phước phần cũng khổ lụy người, rủi rủi, may may, f đứng trách nơi Bần-Đạo "

hưá quý vị,

Chúng tôi nhận thấy bài Thánh-Giáo này rất hữu-dụng , và còn nhiều bài Thánh-Giáo hữu-hiệu khác của Ngài nữa.

Vậy chúng ta nên nhắc nhở lẫn nhau để thực-hành Thánh Giáo của Đức Ngài chỉ dạy hầu làm tròn nhiệm-vụ của mình./.

H I Ế N - P H Á P

%

BÀI THUYẾT-ĐẠO

/Vơn Lễ VÍA ĐỨC CHÍ-TÔN, ngày mùng 9 tháng
Giêng năm Giáp-Thìn (dl : 21 - 2 - 1964).

-o-

Kính thưa HỘI-THÁNH,

Kính thưa chư Chưc-Sắc, Chưc-Việc và Đạo-Hữu

NAM-NỮ

%Vay là Ngày Vía ĐỨC CHÍ-TÔN, toàn Đạo cần phải ff
thành-tâm tưởng-niệm ân-đức của NGÀI đã vì tình thương-yêu nhơn
loại, đem mỗi Đạo cáo-siêu mẫu-nhiệm mà gieo rưới nơi này để ff
chúng ta chung hưởng.

Vì đức háo-sanh, vì lòng bác-ái mà ĐỨC CHÍ-TÔN đã
từng tá-danh lập nhiều Tôn-Giáo nơi cõi Trần-gian này để độ-rỗi
nhơn-sanh.

Trước thì lập-thành TAM-GIÁO, sau biến NGŨ-CHI ĐẠI
ĐẠO.

Đến nay lại dùng danh-hiệu CAO-ĐÀI, qui TAM-GIÁO f
hiệp NGŨ-CHI, truyền-bá khắp Năm-Châu bốn Biển để cho Nhơn- loại
toàn thế-giới chung hưởng hồng-ân.

Trước khi mở Đạo kỳ ba, đêm 24 tháng 12 năm 1925 ,
(Ất-sửu) ĐỨC CHÍ-TÔN giảng-cơ lần thứ nhứt xưng chánh-danh NGỌC-
HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ viết CAO-ĐÀI TIÊN ÔNG ĐẠI BỒ-TÁT MA-HA-TÁT, giáo
Đạo NAM-PHƯƠNG, và cho bài thi này :

/)/) uôn kiếp có ta nắm Chủ-Quyền,
Vui lòng tu-niệm hưởng ân Thiên,
Đạo-mẫu rưới khắp nơi trần-thế,
Ngàn tuổi muôn tên giữ trọn biên.

Ngài dạy thêm như vậy :

" Đêm nay phải vui mừng vì là ngày của ta xuống trần f
dạy Đạo bên Thái-Tây. Tức là ngày lập Đạo Gia-Tô để gieo mầm bác
ái từ-bi cho toàn nhơn-loại.

" Tuy-nhiên, đã gần 2.000 năm mà chủ-nghĩa bác-ái cũng-
chưa được thực-hiện hoàn-toàn trong nhân-gian. "

Vì vậy nên ĐỨC CHÍ-TÔN đến mở Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ f

này nữa để tận-độ chúng-sanh, không phân-biệt màu da sắc tóc.

ĐỨC CHÍ-TÔN hằng để lời khuyên dạy chúng ta phải tương thân tương-ái nhau như đạo Thánh-Giáo ngày 20 tháng 2 năm 1926 dưới đây :

.....
THẦY muốn cho các Con thuận-hòa cùng nhau hoài, ấy là Lễ hiến cho THẦY rất trân-trọng. Phải chung lo cho danh Đạo THẦY.

Đạo THẦY tức là các Con, các Con tức là THẦY, phải làm f cho nhau đặng thế-lực, đừng ganh-gố nghe !

(/ào vòng huynh-đệ khá thương nhau,
Một Đức trời hơn một phẩm cao,
Quyết chí Thiên-Đường men bước tới,
Phải nhiều máu thịt mới đồng-bào.

.....
THẦY cấm không cho dị-nghị việc người, nhứt là Đạo-Hữu các Con thì đừng chạm đến kéo tội-nghiệp, chỉ chi cũng phải nhớ quyết rằng có THẦY trong đó.

Chẳng quản đồng-tông mới một nhà,
Cùng nhau một Đạo tức cùng Cha,
Nghĩa-nhân đành gởi thân trăm tuổi,
Dạy lẫn cho nhau đặng chữ Hòa.

.....
%/hững kẻ đã hưởng hết phúc-hậu từ mấy đời trước, nay lại còn phạm Thiên-Điều thì tội-tình ấy thế chi gở nổi. Mấy con biết luật hình thế-gian còn chưa tư-vị thay, huống là Thiên-Điều thì tránh sao cho lọt ? Dầu các Con phạm như vậy thì THẦY cũng lấy Oai-Linh mà trừng-trị chớ không tư-vị bao giờ. Phải lo sợ tội-tình cho lắm, có sợ mới có giữ mình. Phải hiểu rõ ' Thiên-Địa Vô-Tư ' đừng ý có ĐẠI-TỬ-PHỤ mà lờn oai !

Căn-cứ vào các lời Thánh-Giáo của CHÍ-TÔN, chúng ta cần nhận rõ Thánh-Ý của ĐẠI-TỬ-PHỤ là muốn cho chúng ta luôn luôn f hòa-ái với nhau, để siết chặt hàng ngũ giữ vững tinh-thần đoàn-kết và đạo-đức đặng bảo-vệ Đại-Nghiệp Đạo cho đến cùng.

Muốn đoàn-kết nhau trong cửa Đạo, thì mục-tiêu chánh ff của người Đạo là : Tử-bi Bác-ái và Công-bình. Đi đúng theo đường lối ấy thì Đạo mới nên đặng.

Có tử-bi mới mở rộng cõi lòng thương-yêu, có thương-yêu mới ở chung nhau nơi cửa Đạo, mà muốn ở yên nhau trong cửa Đạo, thì phải công-bình.

ĐỨC CHÍ-TÔN đã dạy rằng ngày nào trong Đạo còn thấy sự bất-công là Đạo chưa thành Đạo.

Thật-vậy, nếu có sự bất công thì làm sao hòa nhau được. Bởi thế toàn Đạo nên tránh sự bất công, dầu lớn dầu nhỏ cũng vậy vì hễ bất công và bất hòa thì có sự chia rẽ trong cửa Đạo, và sự chia rẽ là nghịch ý ĐỨC CHÍ-TÔN vậy.

ĐỨC CHÍ-TÔN đã lập thành luật-pháp lại còn lập thành f HÔI-THÁNH lưỡng-dài Hiệp-Thiên và Cửu-Trùng để nắm vững cân công bình cho toàn con cái ĐỨC CHÍ-TÔN được nhờ.

Nếu HÔI-THÁNH để cho con cân công-lý thiên-lệch thì ắt không thể bảo-tồn nền Đạo và toàn thể nhơn-sanh được, lại còn đắc tội với ĐẠI-TỬ-PHỤ nữa, vì chúng ta đã lãnh sứ-mạng độ rồi nhơn sanh, thì phải làm tròn nhiệm-vụ. Phải để trọn tâm-chí phục-vụ cho Đạo tức là phục-vụ cho toàn sanh-chúng vậy.

Nhìn lại sự-nghiệp hiện-hữu của các bậc Tiên-Bối đã f dày công xây-dựng, chúng ta phải có nhiệm-vụ bảo-tồn, bằng cách chung lưng đấu cật nhau mà làm nên cho Đạo, thì mới khỏi phụ ON ĐẠI-TỬ-PHỤ và mới khỏi phụ lòng các bậc Tiên-Bối của chúng ta.

Xin nhắc lần nữa ĐỨC CHÍ-TÔN thường chú-trọng đến chữ Hòa và sự thương-yêu thì chúng ta không còn lý-do gì mà không f Hòa nhau để hiến Lễ Trên-Trọng cho ĐỨC CHÍ-TÔN.

Trước khi dứt lời, tôi xin cầu-nguyện ON TRÊN ban f Phước-Lành cho toàn Đạo và toàn sanh-chúng. /.

HIẾN - PHÁP
TRƯỜNG-HỮU- ĐỨC

(5)
/1

HIỆP-THIÊN-ĐÀI
Văn-Phòng
BỘ PHÁPCHÁNH

/) I E N - V A N
Nhơn-dịp Lễ Tấn-Phong Tân LUẬT-SỰ.

-o-o-

Kính thưa Hiền-Huynh Bảo-Thế,
Chư Hiền-Đệ Chúc-Sắc Hiệp-Thiên-Đài,
Các em Tân Luật-Sự.

/)Nhơn dịp mấy em Tân Luật-Sự được tấn-phong, Bền-Tăng t
xin tỏ lời chúc mừng mấy em và nhắc lại vai-tuồng của BỘ PHÁP-
CHÁNH cho mấy em rõ thêm để làm tròn nhiệm-vụ .

/)AI-TUỒNG CỦA BỘ PHÁP-CHÁNH

Pháp-Chánh Hiệp-Thiên-Đài ĐỨC CHÍ-TÔN lập ra là cốt yếu
làm tiêu-chuẩn cho tất-cả con cái của Ngài nhìn vào đó mà tiến
bước cho vững-vàng đặng xây-dựng nền Đạo do chính mình Ngài đến
thành-lập nơi cõi thế này.

Pháp-Chánh là khuôn vàng thước ngọc của ĐỨC CHÍ-TÔN ff
ban cho chúng ta để do theo đó mà hành-đạo cho khỏi lầm đường,
lạc lối. Nếu không có Pháp-Chánh kèm-chế thì mạnh ai nấy tự-động
theo ý riêng mình, như chúng ta thường mục-kích từ thử trong của
Đạo làm cho loạn Chơn-Truyền, rồi Chánh-Giáo có thể qui Phạm mà
chớ.

Vì có mà ĐỨC CHÍ-TÔN mới thành-lập cơ-quan Pháp-Chánh
để bảo-thủ Chơn-Truyền bằng cách trông nom giữ-gìn toàn Đạo ff
tránh khỏi phạm Thiên-Điều.

ĐỨC CHÍ-TÔN lại giao cho Chúc-Sắc Hiệp-Thiên-Đài nắm
giữ luật-pháp ấy cho công-bình nghiêm-chánh vì Chúc-Sắc Hiệp-
Thiên-Đài đã lập thế trước mặt Ngài cùng chư Thần, Thánh, Tiên,
Phật lấy dạ vô-tư mà hành-đạo, không tư-vị cũng không hà-hiếp. Có
vậy Chủ-quyền của Đạo mới bảo-tồn được lâu dài vì nó tượng-tr
trưng sự công-bình bác-ái làm thỏa-mãn nguyện-vọng của toàn Đạo
Chủ-quyền của Đạo còn thì Đạo còn, hễ chủ-quyền của Đạo mất thì
Đạo cũng mất. Thử hỏi Đạo mất thì anh em trong Đạo còn được hay
không ?

Chúng ta phải nhận rõ đó là đặc-ân vô-đối mà ĐỨC CHÍ -
TÔN ban-tứ cho Hiệp-Thiên-Đài.

Nhưng cũng phải hiểu thêm rằng : Hễ lãnh trọng - trách ắt có trọng hình, nếu chúng ta phạm-pháp thì phải bị hình phạt f gấp đôi.

Nay mấy em Tân Luật-Sự đã được tấn-phong và sẽ lãnh trọng trách trong đại gia-đình Hiệp-Thiên, các em nên hết lòng f thân-trọng, đề-cao nhiệm-vụ của mình cho xứng phận, phải lo bảo - tồn nghiệp Đạo bằng cách xây-dựng và làm cho Đạo ngày càng chói rạng khắp cả Năm Châu bốn Biển, để khỏi hổ mặt với Trời, cùng Đạo, vì tên tuổi của chúng ta đã ghi chép rõ-ràng trong cửa Đạo, hễ f Đạo nên thì chúng ta nên, Đạo hư thì chúng ta cũng hư luôn.

Nói đến đây Bàn-Tăng cảm-nghĩ và tin-tưởng rằng các em có đủ tinh-thần phục-vụ và khả-năng xây-dựng. Các em sẽ làm nên cho Đạo.

Trước khi dứt lời, và trước khi chia tay cùng các em , sau bữa tiệc thân-mật này, Bàn-Tăng xin thành-tâm cầu-nguyện ĐỨC CHÍ-TÔN , ĐỨC PHẬT-MẪU và các Đấng Thiêng-Liêng ban hồng-ân cho các em làm tròn nhiệm-vụ ./.

Ngày 20 tháng 11 năm Giáp-Thìn.

(23 - 12 - 1964)

H I Ế N - P H Á P

Chưởng-Quản Bộ Pháp-Chánh

TRƯƠNG-HỮU-DỨC

BÀI THUYẾT-ĐẠO

/Nhon-dịp Lễ KHÁNH-THÀNH QUÃ CÀN-KHÔN mới và Lễ an-vị Pho-tượng của ĐỨC HỘ-PHÁP trên Thất ĐẦU-XÀ lúc giờ Tý ngày Rằm tháng Chạp Quý-Mão(29-1-1964)

--oo--

Kính thưa HỘI-THÁNH,
Kính thưa chư Chưc-Sắc, Chưc-việc và Đạo-Hữu Nam-Nữ.

/Nhon-dịp Lễ Khánh-Thành Quã CÀN-KHÔN mới và Lễ an-vị Pho-Tượng của ĐỨC HỘ-PHÁP trên Thất-Đầu-Xà, tôi xin lược-giới sau đây sự-tích Quã CÀN-KHÔN và ý-nghĩa Lễ an-vị pho-tượng của ĐỨC HỘ-PHÁP.

I.- SỰ-TÍCH QUÃ CÀN-KHÔN .

Sau khi mở Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ vào năm Bính-Dần (1.926), ngày 17 tháng 9 năm 1926, ĐỨC CHỈ-TÔN giảng-cơ dạy chư Chưc-Sắc cao-cấp phải tạo một trái CÀN-KHÔN tròn quay như trái ĐẤT, màu xanh da TRỜI, trên có vẽ Cung BẮC-ĐẦU và TINH-TÚ. THẦY kể TamThập Lục Thiên, Tứ Đại Bộ-Châu ở trên không-khí, tức không phải Tinh-Tú, còn lại Thất Thập Nhị Địa và Tam Thiên Thế-Giới thì đều là Tinh-Tú. Tính lại ba ngàn bảy mươi hai ngôi sao phải vẽ lên cho đủ. Tại ngôi Bắc-Đầu phải vẽ hai cái bánh lái cho đủ. Trên sao Bắc-Đầu vẽ con mắt THẦY, vì là cơ màu-nhiệm tạo-hóa trong ấy. Đáng lẽ trái đất ấy phải bằng chai, đúc trong một ngọn đèn cho nó thường sáng, ấy là lời cầu-nguyện rất quý-báu cho cả nhơn-loại Càn-Khôn Thế-Giới đó. Nhưng làm chưa kịp, thì phải tùy tiện làm thế nào cho kịp kỳ Đại-Hội.

Thế theo Thánh-Ý ĐỨC CHỈ-TÔN, chư Chưc-Sắc hiệp sức ff nhau kiến-tạo quã Càn-Khôn đầu tiên đặt lên một trụ cốt nơi Bát Quái-Đài, để cho toàn Đạo cùng-bái và chiêm-ngưỡng.

Sau lại vì sự rủi-ro, Quã Càn-Khôn ấy phát hỏa, cháy tiêu hết, duy có Thiên-Nhãn thì còn lại y-nguyên.

Vì sự linh-thiêng ấy mà toàn Đạo càng thêm tin-tưởng f và đến khi tu-tạo lại quã Càn-Khôn khác, tất cả đều quyết-định f đặt Thiên-Nhãn cũ ấy lên quã Càn-Khôn mới.

Đến nay quã Càn-Khôn sau cũng vì thời-gian mà hư-hoại, Hội-Thánh quyết-định kiến-tạo một quã Càn-Khôn khác thay-thế vào HỘI-THÁNH cũng đồng-thình biểu-quyết dành lại Thiên-Nhãn cũ để đặt lên Quã Càn-Khôn mới ngày nay. Đó là do lòng tín-ngưỡng cao-

cả của toàn Đạo không ai có quyền phủ-nhận.

Một sự linh-thiên ngoài tướng-tượng của mọi người. Sau khi hạ quả Càn-Khôn củ, cả Thế-giới và trong Đạo đều chấn-động. Trong Đạo thì xảy ra nhiều điều rối-rắm gây sự bất-hòa giữa người Đạo làm cho mất sự êm-ấm điều-hòa, đến nỗi ĐỨC LÝ NHỨT-TRẦN OAI-NGHIÊM giảng cơ quả trách và ngưng việc cầu-phong, cầu thăng. Ngoài đời thì có nhiều thay đổi, chẳng hạn như cuộc cách-mạng của Hội-Đồng Tướng-Lãnh, vụ mưu-sát Tổng-Thống Mỹ, nhà Vua Thái-Lan và nhiều cuộc biến-chuyển khác trên toàn Thế-Giới.

Cuộc biến-chuyển này, ĐỨC HỘ-PHÁP cũng đã tiên-tri trong bài Thi sau đây :

Chẳng phải TÂY-NINH chịu nạn nghèo,
Cuộc đời biến-chuyển rất cheo leo,
Trời còn đất lở tang-thương biến,
Ruộng rẫy phố-phường lộ mốc meo,
Sức-tướng thịnh-âm tua giấm bết,
Thêm đường công-quả chúng làm theo,
Văn-chương đều rõ thông cùng lý,
Chánh-trị hưng-suy đã thấy dè.

II.- Ý-NGHĨA LỄ AN-VỊ ĐỨC HỘ-PHÁP TRÊN THẤT ĐÀU XÀ.

Về công-nghiệp của ĐỨC NGÀI, thì toàn Đạo ai ai cũng điều hiểu biết, tôi cố kể ra đây cũng là thừa.

Tôi chỉ xin trích-lục dưới đây lời Thuyết-Minh của ĐỨC NGÀI như lễ Trấn-Thần ĐỀN-THÁNH, ngày 6 tháng Giêng năm Đinh-Hợi (1.947)

Khi trấn-thần Ngai HỘ-PHÁP ngự, Ngai trấn chữ KHÍ, có một con rắn bảy đầu quấn vào thân dưới Ngai Ngai, ngóc lên sau lưng ba đầu, gục xuống bốn đầu, cái mình quấn Ngôi Thượng-Phẩm, cái đuôi quấn Ngôi Thượng-Sanh.

Rắn Thân bảy đầu tượng-trưng con người có thất-tình : Ái, Ố, Dục, Hỉ, Lạc, Nộ, Ai.

Ba đầu rắn ngóc lên sau lưng HỘ-PHÁP là : Hỉ, Lạc, Ái. Người tu nên luyện-tập nâng-đỡ ba tình : Vui, Mừng, Thương ấy. Còn bốn tình kia : Ai, Nộ, Ố, Dục thì đè xuống đừng cho ngóc đầu lên.

Khi ĐỨC HỘ-PHÁP trấn Pháp, hành bí-pháp cùng thế-pháp các Đàn, Vía, Sốc, Vọng. Khi Ngai đứng là chuyển Pháp, Ngai ngồi là trụ Pháp, nên khi Ngai ngồi, hai chân đạp hai đầu Ai bốn tã, Nộ

bên hữu, hai tay dè Ồ bên Hữu, Dục bên Tả.

ĐỨC NGÀI nói : Khi HỘ-PHÁP trấn trên Thất-Đầu-Xà là dè nén các vật-dục ở thế này gom lại khỏi cẩu xé nhau, để MỪNG, VUI THƯỢNG cho mọi người chung-hưởng Thái-Bình, để gìn-giữ Đạo-Đức f tu-hành dễ-dàng, nước nhà thanh-trị,, e sau này HỘ-PHÁP xuất-ngoại Thượng-Sanh về ngự nơi dưới thì tự-do thất-tình lôi-cuốn, cẩu-xé lẫn nhau, không phương kèm-chế, ấy là cơ thử-thách nội và ngoại..

Ngày nào HỘ-PHÁP trấn lại trên Ngai thì mới có thể dễ-dàng mọi việc Đời Đạo. Quyền Thiêng-Liêng phải vậy dằng vậy trã-cho sạch oan-khiên, mới đem thuận-phong mỹ-tục văn-hối hòa-bình trật-tự, tháng Thuận, ngày Nghiêu, trở nên Thượng-Cổ.

Vì lời tiên-tri trên của ĐỨC HỘ-PHÁP mà HỘI-THÁNH rất lo ngại nên quyết-định đức tượng của ĐỨC NGÀI gấp rút để trấn - a) trên Thất-Đầu-Xà nghĩa là trấn-áp phần nào Thất-Tình của con người, dằng tránh bớt biến-cổ trong Đạo, vì lời tiên-tri ấy đã ff thực-hiện rõ-rệt từ ngày Thượng-Sanh về cầm quyền tối-cao trong Đạo. Có nhiều hiện-tượng cho thấy rõ thất-tình đã s dậy, gây sự f bất-hòa giữa người Đạo với người Đạo.

Tuy-nhiên, nếu chúng ta biết thận-trong trong các hành vi và trụ vững tinh-thần dưng để thất-tình lôi-cuốn thì dầu ff không trấn-an, cũng có thể tránh được sự bất-hòa, vì tôn-chỉ của-Đạo chủ-trương hòa-ái, nếu đi ngoài chủ-trương ấy là lạc Đạo vậy.

Anh chị em chúng ta có bốn-phận phải thành-tâm cầu - nguyện ON TRÊN ban phúc lành cho toàn Đạo và toàn chúng-sanh để tránh những điều chẳng may và khẩn-cầu riêng ĐỨC HỘ-PHÁP ban ân điển vào Thánh-Tượng của Ngài để ngự-chế Thất-Đầu-Xà tức là Thất-Tình, làm sao cho Đạo được êm-ấm điều-hòa, mới mong ĐỨC LÝ NHỨT-TRẦN OAI-NGHIÊM ân-xá cho tất cả, rồi mới mong đến việc cầu phong cầu thăng cho những Chức-Sắc đầy-ủ công-nghiệp .

Chúng ta cũng phải cầu-nguyện cùng ĐỨC CHỈ-TÔN và ĐỨC PHẬT-MẪU ban ơn Lành cho nước nhà mau bình yên thanh-trị, dặng rước Liên-Đài của ĐỨC NGÀI về TÒA-THÁNH để trấn-an vĩnh-viễn ff nơi Ngôi ĐỨC NGÀI ngự.

H I E N - P H Á P

TRƯỞNG-HỮU-ĐỨC

BÀI THUYẾT - ĐẠO

Nhơn-dịp Lễ VÍA Ngài KHAI-PHÁP CHƠN-QUÂN

TRẦN -DUY- NGHĨA

(Ngày 22 tháng Giêng)

Kính thưa HỘI-THÁNH,

Kính thưa chư Chức-Sắc, Chức-Việc và Đạo-Hữu Nam - Nữ,

Kính thưa quý Quan-Khách .

%/hơn-dịp ngày Vía Ngài Khai-Pháp Chơn-Quân, tôi xin lược-giải Tiếu-Sử của Ngài dưới đây :

Công-nghiệp vĩ-dại và phi-thường của Ngài Khai - Pháp chẳng còn không ai biết và cũng không bút mực nào tả hết f đăng. Thật là một vị Thiên-Can của ĐỨC CHÍ-TÔN giảng-thế Khai Ngươn cứu Đời qua bể khổ.

Toàn Đạo đều nhìn nhận đó là bậc xã-thân cứu-thế mới làm đăng như vậy mà thôi.

GIẢI-ĐOẠN THỨ NHẤT .- Năm 1934, nền Đạo chính- f nghiêng, một mặt quyền Đới áp-chế, một mặt các Chức-Sắc lớn Cửu-Trùng-Đài buổi ấy chia rẽ con cái ĐỨC CHÍ-TÔN, phá rối Chơn- ff Truyền. Ngài vâng lệnh ĐỨC HỘ-PHÁP qua nắm quyền Ngọc Chánh Phối Sư giữa lúc tinh-thần Thiên-Phong lay chuyển, đem hết trí-lực ff trung-thành cùng Hội-Thánh, đặt lại được một nền triết-lý Chánh-trị vững chắc, cả Chức-Sắc Thiên-Phong đầy đủ chí hi-sinh, phé - Đời h'ành Đạo, tuân y Đạo-Nghị-Định thứ năm của ĐỨC LÝ GIÁO-TÔNG

Nói rõ ra, thì nền móng Chánh-trị-Đạo được xây-dựng đầu tiên là nhờ bàn tay của Ngài vậy.

GIẢI-ĐOẠN THỨ NHÌ .- Năm 1937, nước nhà lâm vào nạn ff kinh-tế khủng-hoảng, Đạo phải chịu ảnh-hưởng chung, phần đông con cái ĐỨC CHÍ-TÔN phải chịu cảnh bần-hàn đói khổ, Ngài được bỏ qua làm Chương-Quản Phước-Thiện.

Trãi 4 năm cầm-cui với tháng ngày, nhờ sự kiên gan bền- chí của Ngài mà lần lần nhơn-sanh được hưởng nhờ, kẻ đói có cơm, rách có áo, đau có thuốc, chết có hòm, làm cho toàn Đạo và Hội - Thánh đều được h'ành-diện nhìn thấy ngọn cờ Cứu-Khổ của Đạo Cao-Đài trùm che toàn cả chư Thiện Nam Tín Nữ từ ấy.

GIẢI-ĐOẠN THỨ BA .- Năm 1941, đao-binh sôi nổi Hoàn-Cầu Nước VIỆT-NAM lại bị nạn Dân sách Nước. Những bậc nền-thượng Nội-giống, muốn trụ vững Quốc-Hồn, nương theo tinh-thần Đạo-Đức, quyết đem thân làm mồi sào tời để cho mưa đổ nắng cho Đời, lại bị coi như kẻ có tội, rồi vì đó mà Ngài với ĐỨC HỘ-PHÁP và ba vị Chức - Sắc nữa phải chịu đồ-lưu nơi Hối-Ngoại .

Buổi Cơ Đời đảo-lộn, kẻ vi-ngã thì được hưởng bổng-lộc, tước quyền, còn bậc hiền-lương Đạo-Đức lại bị giam hãm vào tù lao ngục-thất.

Thăm thay ! Hạng tù-dày vô-dịnh nơi phương Trời xa cách tường dành cơm gỏi nằm xương-tàn nơi đất khách quê người, cách - biệt nước nhà và bốn-đạo thì còn mong gì trở lại cố-hương ? ff Những con chim bạt gió, tạm nghỉ cánh nơi phương trời xa thăm mà còn mong có ngày bay về tổ cũ, chỗ kẻ bị dày với thời-gian vô - định, thì mỗi ngày tù là thiên thu tại ngoại, Thân tuy đau-khổ quê người, mà hồn vẫn mơ-màng đất Tổ. Cái sầu thành khổ-hải ấy chỉ có người đồng cảnh hưởng mới hiểu thấu mà thôi.

May thay ! Đấng Tạo-Hóa Chí Linh, quyền Thiêng-Liêng mầu nhiệm nên 5 năm khổ nạn của các Ngài lại biến thành những thành tích vinh-quang để nâng cao tinh-thần Đạo-Đức, khiến cho kẻ tù - đầy được về nước, toàn Đạo mới được hưởng hồng-ân như ngày hôm nay. Chẳng khác chi cây Thập-Tự của Dân Israel dùng giết ĐỨC CHÚA JESUS khi xưa trải qua gần hai ngàn năm mà ngày nay Thiệp-hạ f vẫn phụng-thờ tôn-kính.

GIẢI-ĐOẠN THỨ TƯ .- Năm 1946 khi Ngài trở về Cố-Quốc , nhận thấy sanh-linh đồ-thần, kẻ kẻ giết thì áo cánh quần đùi, ff người nghèo hèn thì mảnh bố che thân, mà có khi rách trước rách-sau. Thuyền Đạo lại cần có kẻ gay chèo. Buổi ấy có nhiều bạn ff khuyên Ngài tuổi già sức yếu nên tịnh-dưỡng, an-nhàn, thì Ngàilại quở-quyết rằng : Nước nhà đương cơn biến-đổi, dân chúng đang lúc lầm-than ta đã xem tận mắt, nếu chối từ phận-sự là kẻ có tội với Giang-san.

Ngài chỉ xin phép ba ngày về thăm viếng gia-đình (ba ngày nghỉ sau khi bị nạn đồ lưu mà cũng xin phép) rồi về ngay Tòa-Thánh nắm quyền Chương-Quản Bộ Pháp-Chánh cho đến khi cõi f xác phàm-trần.

Ôn lại những sự-nghiệp xây-dựng rất cao-quí về dĩ-vãng

hiếu rõ vai-tướng tối-trọng của Chơn-Quân Khai-Pháp trong nhiệm vụ hành-chánh, Phước-Thiên và Pháp-Chánh, thì chúng ta đều nhận f thấy đó là vai-tướng đặc-biệt ít kẻ dám bì. Bảo-thủ luật-pháp ff Chơn-truyền của Đạo, để làm qui-cử chuẩn-thăng trong nhiệm-vụ của hình-hải Thánh-Thể, tránh cho chánh-giáo khỏi qui Phàm.

Chúng ta nên mừng cho Ngài Khai-Pháp đã làm tròn nhiệm vụ của ĐỨC CHÍ-TÔN giao-phó, mừng cho Ngài đã sống trở lại vinh-hiến nơi cõi Thiêng-Liêng Hằng-Sống và mừng cho tên tuổi Ngài f nêu trong Đạo-Sử muôn ngàn năm bất-diệt, để lại cho tương-lai Nòi giống Lạc-Hồng và toàn Đạo một sự-nghiệp tinh-thần vô-dối.

Đó là tinh-thần cao-cổ của Đạo Cao-Đại về Nho-Tông ff chuyển-thế và của toàn thể đồng-bào lấy Đạo-Đức làm căn-bản.

Vậy toàn thể chúng ta nên tưởng-niệm ân-đức Ngài Khai-Pháp và cầu-nguyện Ngài trợ-giúp Thánh-Thể về mặt Huyền-Linh , đặng chống đem lại thanh-bình hạnh-phúc cho non-sông nước Việt.

Luôn dịp này tôi xin trích-lục dưới đây bài Thánh-Giáo ngày mồng ba tháng tư năm Quý-Dậu (1933) của ĐỨC CHỦNG-ĐẠO ff NGUYỆT-TÂM dạy về luật-pháp của Đạo :

" Chào chư Đại-Thiên-Phong, Chư Hiền-Hữu, Chư Hiền-Muội,

" Phạm luật-pháp lập-thành, đều tùy sở-dụng, buộc kẻ ff chung công hiệp trí tác thành một cơ-sở vĩ-dại, đồng tấy tương-t thân tương ái, bởi có mà luật-pháp vẫn nhiều mặt đặc-biệt cùng-f nhau, tùy theo phương dụng, chẳng thể dùng một mặt luật pháp nào, mà thay vào một cơ-sở khác hành-vi cho đặng, cần thì mới lập, còn vô-ích thì bỏ. Vậy các luật-pháp của CHÍ-TÔN đã đào-tạo đều hữu-ích cho cơ-quan hành-động cho Chánh-giáo của Người, một cái dấu bỏ ra cũng chẳng đặng. Hễ từng thì Đạo thành, còn nghịch thì Đạo diệt. Cã thấy Hội-Thánh chưa ai đặng quyền ra khỏi ngoại luật. Chúng ta vâng theo mới đắc thành quyền-hành Hội-Thánh, thần có f một người nghịch thì làm rối-loạn chơn-truyền.

Kẻ nghịch cùng thế Đạo, thì tội trục ngoại xã-hội hay là diệt tàn cho khỏi lưu-hại, còn kẻ nghịch cùng Đạo-Pháp thì tội trục ngoại Thánh-Thể CHÍ-TÔN hay là có ngày quyền Thiêng-Liêng tận-diệt.

Chúng ta từ đây coi kẻ phạm-luật pháp như thù-địch của Đạo, dùng phương trừ-khử. Bàn-Đạo đã thọ sắc-lệnh NGỌC-HƯ lo fff

chuyển-Pháp thì không phương tha-thứ điều phạm bao giờ. Từ đây Hội-Thánh Ngoại-Giáo giữ nghiêm Pháp-Luật.

Bần-Đạo xin đề lời cầu-khẩn cùng GIÁO-TÔNG và HỘ-PHÁP cũng đề lòng lo phương-thế trừ hại, đừng vì bác-ái từ-bi vị-nể "

Trước khi dứt lời, chúng tôi xin thành-tâm cầu-nguyện On Trên ban Phước Lành cho toàn Đạo và toàn sanh-chúng.

H I Ĩ N - P H Á P

H-T-D

/

Phụ-ghi THI của Ngài HIẾN-PHÁP

Điều Ông Văn-Pháp hiệu là CAO-LIÊNG-TỬ.

— / — //

/ Ông thành ai-diệu BẢO-VÂN-QUÂN,
 Sanh tử chẳng qua cũng một lần,
 Chạnh nhớ nghĩa xưa đồng cảnh hưởng,
 Xót thương bạn củ tợ tình thân,
 Chia ly thống-thiết nơi trần-khổ,
 Quí-vì an-vui chốn Niết-Bàn,
 Một nẻo hương-nguyên xin chứng-chiếu,
 Lòng thành ai-diệu BẢO-VÂN-QUÂN.

HIẾN-PHÁP

TRƯỞNG - HỮU - ĐỨC

%

BÀI THUYẾT-ĐẠO
Ngày Vía ĐỨC HỘ-PHÁP

--

Kính Thưa Hội-Thánh,
Kính thưa Chư Chức-Sắc, Chư Việc và Đạo-Hữu
NAM-NỮ

Hôm nay là lễ Vía hằng niên của ĐỨC HỘ-PHÁP, tôi xin nhơn-dịp lược-thuật Tiểu-Sử và xưng-tụng công-đức vô biên của ĐỨC NGÀI đối với Đạo.

Nhắc đến ĐỨC HỘ-PHÁP tức là nhắc đến một đấng Vĩ-Nhân của Nước Việt-Nam, một công-thần khai-sáng nền Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ, một Giáo-Chủ có một không hai của thời-đại.

Thật vậy, chẳng những trong Đạo, mà luôn cả ngoài đời, ai ai cũng đều công-nhận ĐỨC NGÀI đã sáng-lập một sự nghiệp uy-nghi đồ-số, một công-trình kiến-thiết phi-thường về hai mặt tinh-thần lẫn hình-thức.

Nếu chẳng phải bàn tay xây-dựng khéo léo và nếu chẳng nhờ tinh-thần mẫn-huê và kiên-quyết của ĐỨC NGÀI thì chưa ắt ngày nay có được một nền Đại-Đạo như vậy trong đất nước của chúng ta.

Nói đến Tiểu-Sử của ĐỨC NGÀI, hẳn phần đông trong Đạo đã hiểu rõ vì Tiểu-Sử ấy đã được xuất-bản và được nhiều Chức-Sắc Đại Thiên-Phong thường nhắc nhở đến rồi.

Đây tôi chỉ xin nhắc lại những sở-kiến tương-đồng và những đặc-điểm tương-đắc cùng đa số các bạn đồng-chí của ĐỨC NGÀI buổi ấy rồi do đó mới đi lần đến đoạn đầu mở Đạo.

Dưới thời Pháp-thuộc, nhiều nhà chí-sĩ vì thương-dân yêu nước như ĐỨC NGÀI, đã cố ý-định làm cách-mạng để giải ách nô-lệ cho dân-tộc. Mặc dù sở-hành có khác nhau đôi chút, nhưng kỳ-trung cũng đều nhắm vào một mục-đích là cứu Dân cứu Nước.

Nhiều cuộc cách-mạng nổi dậy tung-bùng : trước hết là phong-trào Cần-Vương, Đông-Kinh Nghĩa-Thục, Xuất-Dương-Du-học, chống thuộc-địa v.v...

Tuy không được thành-công mỹ-mãn, nhưng các cuộc ff cách-mạng đã có tiếng dội sâu-xa làm phấn-khởi lòng dân chẳng ít.

Ngoài cuộc cách-mạng bằng hình-thức lại còn có các cuộc cách-mạng tinh-thần, chẳng hạn như sách-vỡ, báo-chỉ, Tôn - Giáo v.v... Nhờ đó mà đến khi đệ nhị Thế-Chiến nổ bùng, nước f Việt-Nam ta mới thừa cơ đứng lên giành Độc-lập. Tuy chưa được hoàn-toàn, nhưng cũng hưởng được phần nào quyền tự-chủ : được tự-do đi lại, tự-do tín-ngưỡng, tự-do hội-hiệp, tự-do ngôn-luận vân vân ... Tuy nhiên ! các quyền tự-do ấy nếu không có gì làm căn-bản để chế-ngự thất-tình lục-dục thì nó cũng có thể mất được vì lòng dục-vọng và tánh ích-kỷ của con người không thể lường được. Nó hay sanh biến bất thường.

Vậy thì phải lấy gì làm căn-bản ?

ĐỨC HỘ-PHÁP đã trả lời câu hỏi này bằng cách sáng lập một nền Đạo trong nước với sự đồng-tâm cộng-tác của các đồng-chí và của toàn thể con cái ĐỨC CHỈ-TÔN. Chỉ có Đạo-Đức f mới làm được căn-bản cho tất cả mọi việc mà thôi. Vì vậy, ĐỨC NGÀI và các bạn đồng-chí mới hiệp nhau thành nhóm, trước ít , sau nhiều và do các cuộc xây bàn lúc đầu rất khó-khăn cuyen học. Nhưng các bạn ấy cũng không nản lòng thối chí, đêm nào cũng ff chịu khó hiệp nhau thức suốt đêm cầu hỏi các Chơn-Linh để hiểu rõ các điều huyền-bí. Nhờ xây bàn sau mới biết dùng cơ-bút để phổ-độ chúng-sanh. Sở dĩ tôi phải nhắc lại đoạn này là vì muốn cho ai nấy đều thấy rõ ý-chí kiên-quyết của ĐỨC NGÀI, để làm f việc gì thì nhứt-quyết làm cho kỳ được, nên khi ĐỨC NGÀI bắt f tay vào việc trước xây bàn sau chép cơ, Ngài để hết Nghị-lực f vào đó, đâu phải kéo dài thời-gian đến bao lâu cũng không nệ.

Sau khi Đức Ngài cùng hai bạn đồng-chí là Đức Thượng Phẩm và Đức Thượng-Sanh phăng được nguồn gốc mới Đạo, mới tung ra cho toàn thể quốc-dân được biết để hưởng-ứng mà lập - thành Đại-Đạo.

Kể đó nhờ cơ Phổ-Độ của các đồng-chí kể trên và của Thập Nhị Thời-Quân mà trong một thời-hạn không lâu số Thiện - Tín nhập-môn cầu-đạo có đến hàng triệu.

Vậy là giai-đoạn đầu lập Đạo của ĐỨC NGÀI đã có kết quả.

Tuy-nhiên ĐỨC NGÀI cũng chưa lấy đó làm mãn-nguyên vì chỉ cớ của Ngài là phải làm thế nào cho toàn sanh- chúng được chung-hưởng hạnh-phúc, chẳng những trong quốc-nội mà còn ra quốc-ngoại nữa, vì tôn-chỉ của Đạo là độ-tận chúng-sanh f không phân-biệt màu da sắc tóc. Bởi cớ nên mới chủ-trương qui Tam-Giáo hiệp Ngũ-Chỉ và sau này sẽ đi đến Đại-Đồng Tôn-Giáo

ĐỨC NGÀI lập-thành mới Đạo trong thời kỳ PhápThuộc không phải là một chuyện dễ. Bởi thế nên ĐỨC NGÀI bị thử-thách đủ điều, nếu chẳng phải một Chơn-Linh siêu-việt thì không thể nào tránh khỏi thất-vọng.

Tôi xin nhắc nơi đây mấy lời tặng của Ngài Thượng-Sanh :

"Đều chúng ta nên lưu-tâm là một bậc Đại-Đức đã lấy hết chánh-tâm và thành-ý, trải bao khó-nhọc vì chủ-nghĩa fff thương Đời, mong thực-hành phần nào Thiên-Ý đặng cho nhơn sanh được nhuần-gội ân-huệ của Đấng Chí-Tôn, mà cũng không tránh f khỏi tai-nạ n bất thường, phải trải qua những cuộc thử-thách kinh hồn khiến cho ai cũng phải châu mày ứa lệ".

.....
" (ở thử-thách quá nặng nề, dù cho ai lâm vào tình- f trạng đen tối như vậy thì tinh-cương-quyết cũng phải tiêu ma chí anh-hùng cũng ly-tán. Nhưng nhờ nơi ĐỨC NGÀI có thể tiếp-xúc với các Đấng Thiêng-Liêng bằng sự chấp-bút, nên xác-thân dù bị đọa-đày đau-khổ mà tinh-thần vẫn trụ vững, não-cân vẫn quang-minh, yên-tâm để hết Đức-Tin nơi Đại TỬ-PHỤ.

x
x x

Chúng ta rất hãnh-diện được một đấng Giáo-Chủ anh - minh, một chí-sĩ anh-hùng đã lập thành mới Đạo, đã kiến-tạo một đại-nghiệp lưu lại đời đời cho nhơn-sanh thừa-hưởng.

Mặc-dù không phải là một nhà kiến-trúc-sư, ĐỨC HỘ - PHÁP đã chỉ vẽ và điều-khiển công-thợ xây-dựng một Đền-Thánh rất tân-kỳ vĩ-dại, chẳng những làm cho các kiến-trúc-sư trong nước ngạc-nhiên khen ngợi, mà nhiều du-khách ngoại-quốc cũng trầm-trở khen phục.

Với một công-trình kiến-tạo lớn lao như thế, mà ĐỨC NGÀI chỉ dùng những Đạo-Hữu hiền công và những phương-tiện f tài-chánh rất kém cỏi eo-hẹp.

Nền móng Đền-Thánh bắt đầu năm 1933 và đến năm 1936 mới khởi công xây-cất.

Đến 1941 công-ước kiến-trúc vừa hoàn-thành bên ngoài và chưa kịp trang-hoàng thì ĐỨC NGÀI bị bắt lưu-dày làm cho các việc đều ngưng-trệ.

1.946 ĐỨC NGÀI về nước, tiếp-tục liền công việc kiến tạo Đền-Thánh. 1.947 mở cửa. 1954 mới hoàn-tất và Lễ Khánh - Thành được cử hành vào tháng Giêng năm Ất-Mùi (1.955)

Có người đồn xung-tung công-ước Ngài, thì ĐỨC NGÀI khiêm-tốn rằng chỉ làm theo lệnh dạy của ĐỨC CHỈ-TÔN và ĐỨC LÝ ĐẠI-TIÊN chớ chính mình Ngài chẳng có công chi hết.

Ngoài công-nghiệp xây cất Đền-Thánh cùng các Dinh-Thự khác trong Đạo, ĐỨC NGÀI còn khai-thác vùng Ngoại-Ô Thánh Địa, cắt đất phân lô chia cho Đạo-Hữu, mở nhiều con đường trong Châu-vi Thánh-Địa và kiến-tạo Long-Hoa-Thị. ĐỨC NGÀI nói 'Chợ này sẽ là vú-sữa của bốn Đạo'.

Ngài lo cho hỗn-đạo cũng như một Ông Cha lo cho các con cái. Bởi thế nên trong Đạo không còn một ai là người không tưởng-niệm công-ơn của ĐỨC NGÀI, vì ĐỨC NGÀI đã nghĩ đến tất cả mọi người từ lớn chí nhỏ.

Khi khai-thác vùng đất Cực-Lạc, Ngài đã dành một ff phần để cất Đường-Lão-Đường, còn một phần nữa đặc-thành 6 mẫu chia cho 12 vị Thới-Quần Hiệp-Thiện-Đài mỗi vị lãnh nửa mẫu để có chỗ trú-ngụ sau này.

Cái mối lo-âu nhiều hơn hết của ĐỨC NGÀI là giảng-mối của Đạo. Tuy rằng đã có luật-pháp Chơn-truyền mặc dầu nhưng sự lo-ngại vẫn không khỏi ám-áp vì chính ĐỨC NGÀI cũng phải bị nhiều phen thử-thách gắt-gao, nếu không phải là Chơn-Linh Đại-Bổ-Tất ắt cũng thất Đạo mà chớ. Vì mối lo-âu đó mà ĐỨC NGÀI đã bố-trí đủ phương-diện cho Đạo khỏi bị những phen tử bất chánh khuấy rối. ĐỨC NGÀI đã tiên-tri rằng sau khi ĐỨC NGÀI xuất-ngoi rồi thì thất-tình nổi dậy làm cho Đạo phải một phen bối-rối. Lời Tiên-tri ấy quả có ứng-nghiem trong năm vừa qua và vẫn còn có thể ứng-nghiem nữa.

Để trấn-tĩnh nhơn-tâm ĐỨC NGÀI đã để lời khuyên-như

toàn Đạo phải lo bảo-thủ Chơn-Truyền và giữ-gìn chủ-quyền của Đạo cho được trường-tồn, vì chủ-quyền của Đạo còn thì Đạo còn nếu Chủ-quyền mất thì Đạo cũng mất, mà một khi Đạo mất thì tất cả chúng ta còn được không ? Hẳn là không . Cũng vì lo cho tương-lai của nền Đạo nên trong bước lưu-vong ĐỨC NGÀI thường nhắc tất cả phải để hết lòng ủng-hộ Hội-Thánh trong lúc Ngài Thượng-Sanh cầm quyền.

Thưa chư Thánh và chư Đạo-Hữu nam nữ !

Chúng ta đã hội-hiệp nhau trong cửa Đạo thành một khối tinh-thần càng ngày càng thêm mạnh mẽ dồi-dào. Khối tinh-thần ấy nếu muốn gìn-giữ được lâu dài thì phải nhờ một quyền Thiêng-Liêng chi-phối và cho một quyền hữu-hình điều-độ để giữ vẹn lấy nó. Quyền Thiêng-Liêng tức là quyền CHỈ-TÔN còn quyền Hữu-hình là Thánh-Thể CHỈ-TÔN tại thế tức là HỘI-THÁNH vậy. Hội-Thánh có nhiệm-vụ bảo-thủ luật-pháp Chơn-truyền nghĩa là phải bảo-tồn chủ-quyền của Đạo, vì nếu chủ-quyền này còn , như tôi vừa nói trên thì Đạo còn, hễ chủ-quyền này mất thì Đạo cũng mất.

Ấy vậy, toàn Đạo cần ủng-hộ Hội-Thánh làm tròn nhiệm vụ tức là giữ vẹn chủ-quyền của Đạo vậy.

Tuy-nhiên, sự hành-quyền của Đạo có khác hơn Đời, là thay vì áp-dụng quyền-lực để nghiêm-trị, Đạo chỉ lấy sự thương yêu và đạo-đức làm căn-bản, dùng công-bình bác-ái để thấu-ff phục nhơn-tâm. Hội-Thánh cầm luật nghiêm-minh thì chủ-quyền của Đạo tự-nhiên được tôn-trọng.

Chúng ta đã đi đến giai-đoạn bảo-tồn những gì của ĐỨC HỘ-PHÁP đã tạo-lập ra, vì nếu có người tạo ra sự-nghiệp thì phải có người bảo-thủ lấy nó cho được chu-đáo, ấy là ch chúng ta đền đáp trong muôn một công-đức vô-biên của ĐỨC NGÀI đối với ĐẠO.

Tôi xin thành-tâm cầu-nguyện ON TRÊN ban điện Lành cho toàn Đạo và toàn sanh-chúng .

Mồng mười tháng tư năm Ất-Tý

(10/5/1.965)

H IẾN - P HÁP

BÀI THUYẾT - ĐẠO

Nhơn-dịp rằm tháng Giêng (Thượng-Nguyên)
Năm Bính-Ngo 1966.

Kính thưa Hội-Thánh Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng và Phước-Thiên.

Kính thưa chư Chưc-Sắc, chúc-việc và Đạo-Hữu Nam-Nữ.

Bởi trách-vụ nặng-nề và quan-trọng về sự bảo-thủ luật-pháp Chơn-Truyền, nên chúng tôi xin lập lại bài thuyết f MINH-THỆ mà tôi đã có dịp thuyết-trình một lần rồi, tưởng kk không phải là thừa vì nó vẫn hợp thời hợp cảnh.

Xin chư Chưc-Sắc và Đạo-Hữu Đạo-Muội thử suy-nghiệm lại những câu minh-thệ của chúng ta từ khi mới nhập-môn cầu Đạo và sau này trong mỗi khi lãnh qua một trọng-trách nào ff khác.

Minh-thệ là gì ? và tại sao ĐỨC CHÍ-TÔN buộc chúng ta phải minh-thệ ? Phải chăng ĐỨC CHÍ-TÔN đã biết trước rằng vì lòng trần-tục vì sự mê-muội hoặc vì dục-vọng khôn lường mà chúng ta khó thắng nổi những sự cảm-dở của tá-quyền, nên buộc chúng ta Minh-thệ để kèm chế lỏng mình cho trọn Đạo.

Chư Hiền-Huynh, Hiền-Tỷ, Hiền-Hữu, Hiền-Muội còn nhớ chăng lời Minh-Thệ tóm tắt như vậy : Từ đây biết một Đạo Cao-Đại Ngọc-Đế, hiệp đồng chư môn-đệ gìn luật-lệ Cao-Đại, như sau có lòng hai thi thiên-tru địa lục.

Ôi ! Quý hóa thay ! mà cũng quan-hệ thay ! Thật là một câu minh-thệ mà ta đã mạnh-dạn thốt qua cửa miệng, do sự phát-xuất của lương-tri, trước Thiên-Bàn có Thần, Thánh, Tiên Phật chứng minh và trước mặt Chư Chưc-Sắc, cùng nhiều đồng ff đạo hậu-dần. Câu Minh-thệ ấy có ảnh-hưởng dường bao cho camột đời người nơi Trần-tục, nó quan-hệ dường bao cho một linh-hồn khi lìa khỏi xác.

Mỗi khi đêm khuya thanh-vắng, chư Hiền-Huynh, Hiền-Tỷ và chư Hiền-Hữu Hiền-Muội có nhớ lại câu minh-thệ n nghiên-khắc đó chăng ?

Sau một thời-gian học Đạo và hiểu Đạo, có sự cứu f công-nhiệp chơn-t
Chưc-Sắc, mỗi f
tức đ

Sau một thời-gian học Đạo về hiểu Đạo có đầy-đủ ff công-nghiệp chúng ta được đặc-phong vào hàng Chức-Sắc, mỗi khi có lãnh một trọng-trách lớn lao nào, thì nơi trước Bát-Quái-Dải, trước bàn HỘ-PHÁP lại một phen minh-thệ nữa. Như vậy luật-đạo mới nghiêm-minh, trách-nhiệm mình mới xứng-đáng.

Nhưng hỡi ôi ! ngày nay cũng còn chức-sắc Thiên-Phong thất-thệ, thì khi xáo phạm này được vui sâu trong lòng-đất mẹ, linh-hồn chúng ta biết có được về châu Đại TỬ-PHỤ hay chăng ? hay đã bị ngũ lôi tru-diệt vì thất thệ ?

Kìa xem ngoài vòng thế-sự, chánh-phủ nào cũng lấy lời minh-thệ làm căn-bản để trói buộc sự gian-dối của lòng người, để kềm-chế sự ngoan-cố của người đời mà buộc phải nói lên sự thật từ đáy lòng mình. Như chúng ta đã thấy, những vị Quốc-Trưởng, Thủ-Tướng, Tổng-Trưởng, các vị Tướng Lãnh mỗi khi dặt mình vào một cương-vị nào đó cũng còn hô to khẩu-hiệu : Tuyên-thệ trước quốc-dân. Trong mỗi phiên Tòa, trước khi đem ra phân xử, quan Tòa buộc phạm-nhân hay nhân-chứng đưa tay lên thề trước đã, rồi mới cung-khai hoặc trả lời những câu Tòahỏi. Cho đến mấy vị Quan Tòa, Trạng-Su, Biện-Lý, Lục-Su và các vị Thông-ngôn hầy còn phải minh-thệ thay. Thêm-chỉ như chúng ta thường thấy trong chốn thôn-quê hẻo lánh, những người ít học mỗi khi có chuyện xích-mịch nhau cũng còn đem đến Đình Chùa nào Linh-thiên nhất, thề trước Thần-Linh để nói ra sự thật. Người ở đời họ chưa biết chắc trên cõi Thiêng-Liêng có Thần, Thánh Tiên, Phật mà họ còn dám nhờ cậy các Đấng xét soi cho họ hướng chỉ chúng ta đã biết chắc chắn rằng : Trên cõi Hư-vô ít thăm-thăm kia, trên chín tầng mây bạc kia, có một đấng Toàn-Năng, Toàn-Trí, có một Ông Đại-Tử, Đại-Bi, hằng mong con cái của Người sớm biết Đạo Trời mà ăn-những hối lỗi để bồi công chuộc quả mà qui hồi cựu-vị, nếu chúng ta chẳng tin, thì còn tin ai hơn nữa ? Còn như trong hàng Chức-Sắc Thiên-Phong, có phần-sự diu-dắt con cái của Thầy biết giữ-gìn luật-đạo, biết học lời/Thánh-Giáo, lại còn nghe theo tã-đạo bàn-môn, làm nên tội-lỗi tày Trời, Chư vị ấy chắc đã quên ngọn búa Ngũ-Lôi và câu 'Tận đạo Tam Đồ Bất năng thoát tục' mà họ đã thề trước Oai-Linh.

Chư Hiền-Huỳnh, Hiền-Tỷ, Hiền-Hữu và Hiền-Muội có ff nhớ chăng trong một bài Thánh-Giáo Thầy đã dạy " Thầy cấm các con từ đây chẳng dặng gọi ai bằng Thầy " Nghĩa là Thầy cấm ff chúng ta không được nhận ai làm một vị Tôn-Sư của chúng ta ff

cũng như không được nhận một Đạo-Giáo nào khác hơn Đạo Thầy. Cũng trong một bài Thánh-Giáo khác Thầy đã dạy "Vì luật-công bình nên Thầy không nỡ cấm không cho Quý-Vương nỡ cấm đồ các Con, nhưng Thầy đã cho các Con mặc một bộ thiết-giáp, ấy là Đạo đức của các con. Thầy lại còn thêm rằng " Quý-Vương nỡ có quyền giữ danh Thần, Thánh, Tiên, Phật, thậm chí đến danh Thầy f nỡ còn dám giữ, duy có Ngai Thầy nỡ không dám ngự mà thôi. ôi thăm ! thăm !

Thưa chư Hiền-Huynh, Hiền-Tỷ, Hiền-Hữu, Hiền-Muội, Bao nhiêu lời châu ngọc của Thầy và các Đấng Thiêng-Liêng trong Thánh-Ngôn Hiệp-Tuyển, bao nhiêu Đạo-Pháp nhiệm-mầu, trong Tân Luật và Pháp Chánh-Truyền, bao nhiêu hình luật trong các Đạo-Nghị-Định của ĐỨC LÝ GIÁO- TÔNG, chúng ta không đủ tin-tưởng, không đủ học hỏi, không đủ tu-luyện hay sao, mà chúng ta còn mong nơi khác. Đứng núi này trông núi nọ.

"Nơi Bạch-Ngọc-Kinh Thầy hằng mong đợi các con, mà nơi trần-thế các con của Thầy bị quỷ ma cám dỗ, ôi, ngậm-ngủi thay!

Nghĩ đến đó chúng ta mới thấy rằng câu minh-thệ kia nó quý-báu là dường nào !

Tôi cố bốn-phần phải nhắc-nhở anh chị em toàn Đạo f nên thận-trọng mỗi hành-vi của mình để tránh thất thế đối với ĐỨC CHỈ-TÔN, cùng Các Đấng Thiêng-Liêng. Tôi cũng xin nhắc lại lời Thánh-Giáo của ĐỨC CHỈ-TÔN ngày 12 tháng 6 năm Bính-Dần, (1926) có câu : 'Nếu cả Thế-gian này biết tu, thì thế-gian có lẽ cải lý Thiên-Định mà làm cho tiêu tai, tiêu nạn dặng, hưởng lộc mỗi cá-nhân biết tu thì là Thiên-định cấm bộ Nam-Tà cũng chẳng ít chi'.

Căn-cứ trên Thánh-Giáo này, nếu chúng ta biết tu thì chẳng những luật Thiên-Định không động phạm đến ta mà cả luật pháp ở trần-thế này cũng không lẽ nói gì ta dặng. Tu là cội f phúc chẳng những riêng cho ta mà cho tất cả nhơn-loại tránh/ được tai họa, hoặc giảm-khinh bớt Thiên-Điều. Những Thiên-tai/ chiến-họa đã nêu ra bằng lời sấm tiên-tri cũng có thể vì sự tu-hành của chúng ta mà tiêu-tan hoặc giảm bớt phần nào.

Chúng ta cũng nên noi tánh hảo-sanh của ĐỨC CHỈ-TÔN mà cầu-khẩn cho nhơn-loại được an-toàn.

Kính chào chư Thánh.

H I E N - P H Á P

HUẤN - TỪ

Nhơn-dịp lễ AN-VỊ ĐỨC PHẬT-MẪU

Nơi Điện-Thờ Tân-Châu ngày 25 tháng 3 nhuận Bính-Ngọ (15-5-66)

Kính thưa ...

/Nhơn-dịp lễ AN-VỊ ĐỨC PHẬT-MẪU nơi Đền-Thờ Tân-Châu, nhơn-danh Hội-Thánh tôi xin vắn-tắt đôi lời chúc mừng và khen-tặng chư vị Khâm-Châu, Đầu-Tộc-Đạo Phước-Thiện, Bà-Trị-Sự và chư Đạo-Hữu Nam Nữ đã hết lòng cố-gắng lo xây-dựng nền Đạo nơi đây được tiến-triển khả-quan.

Công-cuộc kiến-thiết Đền-Thờ Phật-Mẫu được hoàn-tốt thành như vậy là do tấm nhiệt-thành và đức-tinh mạnh-mẽ của các bạn và cũng nhờ hảo-tâm của Thiện-Tín cùng Chánh-Quyền sở tại do Thiệu-Tá Tỉnh-Trưởng lãnh-đạo.

Dưới thế này người Đời cũng như trong Đạo chỉ có đức-tin mới tạo ra được sự-nghiệp vĩ-dại vì đức-tin có sức mạnh dời non lấp biển được, nhứt là trong Đạo đức-tin lại càng cần-thiết hơn nữa. Cũng nhờ Đức-tin mà con cái ĐỨC CHÍ-TÔN fr được hiệp nhau một khối đến ngày nay, càng ngày càng thêm mạnh mẽ dồi-dào thành một khối tinh-thần cứng rắn. Khối tinh-thần/ ấy đương-nhiên phải do một quyền Thiêng-Liêng chi-phối và do một quyền hữu-hình điều-độ để giữ vẹn lấy nó. Quyền Thiêng - Liêng tức là quyền CHÍ-TÔN, còn quyền hữu-hình là quyền của f Thánh-Thể CHÍ-TÔN tại thế tức là của Hội-Thánh vậy. Hội-Thánh có nhiệm-vụ bảo-thủ Chơn-truyền, luật-pháp, phải bảo-tôn Chủ Quyền của Đạo, vì nếu chủ-quyền này còn thì Đạo còn, hễ chủ - quyền này mất thì Đạo cũng mất. Ấy vậy cái khối tinh-thần của Đạo cần được tổ- hiệp làm một cho thêm vững-vàng mạnh-mẽ để giúp cho Hội-Thánh làm tròn nhiệm-vụ tức là giữ vẹn chủ Quyền của Đạo đó vậy.

Nếu chủ-quyền này mất đi, rồi Đạo cũng mất đi, thử f hỏi bộn-đạo có thể còn được không? Hẳn là không.

Nhưng quyền Đạo có khác hơn quyền Đời là thay vì f dùng quyền-lực để nghiêm-trị, Đạo chỉ lấy thương-yêu làm căn bản, lấy công-bình bác-ái để thâu-phục nhân-tâm. Hễ Hội-Thánh cầm luật cho nghiêm-minh thì chủ-quyền của Đạo tự-nhiên được tôn-trọng. Quyền Đạo được tôn-trọng thì Đạo mới có Uy-Linh để điều-độ chúng-sanh.

Tại Tòa-Thánh chủ-quyền của Đạo do Hội-Thánh chấp-chương cũng như ở Địa-Phương do Khâm-Châu, Đều-Tộc-Đạo và Bản-Trị-Sự đảm-đương, tức nhiên là thay quyền cho Hội-Thánh nơi Địa-Phương vậy.

Các bạn đã tạo nên sự-nghiệp Đạo nơi đây thì cũng nhờ lấy nhơn-nghĩa thâu-phục nhơn-tâm trước hết, rồi mới tạo-thành khối tinh-thần càng ngày càng thêm chặt-chẽ, các bạn đã lập-thành chủ-quyền của Đạo nơi đây vậy, vì khối tinh-thần hiệp-nhút là chủ quyền của Đạo. Đạo có đủ tinh-thần thì Chủ-quyền của Đạo mới được tôn-trọng và vững-bền.

Trang của Đạo muốn thực-hành nhơn-nghĩa và tương-thân tương-ái để giữ vững quyền Đạo thì tức nhiên phải nghĩ-đến và phải làm việc từ-thiện cho nhơn-sanh được nhờ. Vậy nên Đạo mới lập ra Cơ-quan Phước-Thiện để nhờ bàn tay tế-độ của các bạn giúp vào cho ra thực-tế.

Gương bác-ái được nêu cao là do công-việc làm của Cơ-quan Phước-Thiện, chứng-minh sự thương-yêu đối với Đời lẫn Đạo. Nhứt là đối với người đồng đạo phải tỏ sự chung-tâm hòa-ái bằng việc làm thực-tế thì người ta mới tin cái thuyết từ-thương-yêu của Đạo nêu ra, rồi sự thương-yêu đó mới tạo cho Đạo cái chủ-quyền trên nền-tảng công-bình bác-ái.

Nếu muốn cho khối tinh-thần nói trên kia được trụ-vững thì phải cần nhận-xét và phân-biệt đâu là chánh, đâu là hư, thiết để hướng-dẫn bốn-đạo cho nhằm đường. Nếu thiếu nhận-xét thì có thể vô-tình đưa bốn-đạo đi lạc hướng thì sự tai-hại rất lớn, vì đương lúc này nhơn-tâm bất nhứt, người ta có thể bày ra nhiều mưu-thần chước quỷ để lôi cuốn bốn-đạo vào đường bất chánh.

Chúng ta có bốn-phần phải thận-trọng giữ-gìn cho r nhau để khỏi lam đường lạc lối, nếu chẳng vậy thì cái công tu luyện của chúng ta có nhiều đến đâu đi nữa, cũng chỉ là công dã-tràng mà thôi.

Các bạn đã có công vun-bồi nền Đạo thì cũng phải cố gắng bảo-tồn Đại-Nghiệp-Đạo cho đến cùng. Hội-Thánh rất hài-lòng nhận thấy sự thành-công của các bạn.

Trước khi dứt lời, tôi xin thay mặt Hội-Thánh thành-tâm cầu-nguyện Ôn-Trên ban phước Lành cho toàn Đạo và toàn / sanh-chúng.

Kính chào quý Vị.

H I Ĩ N - P H Á P

BÀI THUYẾT-ĐẠO

Nhơn ngày VÍA ĐỨC PHẬT THÍCH-CA, mồng 8 tháng tư năm Bính-Ngọ
(dl : 27 - 5 - 66)

Kính thưa ...

Nhơn ngày VÍA ĐỨC PHẬT THÍCH-CA, tôi xin lược-giải
Tiểu-Sử của Đức Ngài như dưới đây :

Đức Phật Thích-CA là một vị Thái-Tử con Vua Tịnh -
Phạn-Vương, tên thiệt của Thái-Tử là Siddarta thành-hôn cùng/
công-chúa Yosadhara, cả hai sống cuộc đời vương-giã, giàu-sang
tốt bực, dưới thế không ai sánh kịp. Nhưng Thái-Tử không được/
vuilắm với cuộc đời sung-sướng ấy. Hằng ngày Ngài cứ dăm-dăm/
suy-nghĩ có lẽ đó là vì linh-tánh phi-phạm của một đấng Đại
Bồ-Tát giáng-trần có sẵn sứ-mạng Thiêng-Liêng cứu-dân, độ-thế
nó ần-tàng trong tám-linh âm-thần thúc-dục mà những thú vui/
phàm-trần kia không ám-ảnh được lòng Ngài.

Sau khi xuất-du ngoài bốn cửa hoàng-thành, Ngài chợt
thấy những cảnh đau-khổ của con người nào là sanh-khổ, bệnh -
khổ, lão khổ, tử khổ làm cho lòng xuất-gia đầu Phật phát khởi/
từ đó.

Một đêm kia, Ngài cùng một môn-hạ trung-thành tên
là Sa-Nặc vượt khỏi hoàng-thành đi tìm chơn-lý trong chốn rừng
thâm-sơn cùng-cốc không ngoài mục-đích cứu dân độ thế thoát/
khỏi trầm-luân khổ-hải. Đó cũng vì lòng vị-tha rất cao-cả.

Đến một cụm rừng, Ngài giao ngựa và ngọc-ngà châu -
báu của Ngài cho Sa-Nặc đem về trả lại Vua Cha. Còn Ngài thì
tiếp-tục lên đường tìm Đạo. Lúc đó Ngài trở thành một thầy Sa
Môn, khác xa một vị Thái-Tử nhà Vua.

Trong thời-gian xuất-gia tìm đạo Ngài đi đây đi đó
ta hà thế-giới và tìm các nhà tu-sĩ trừ danh thời ấy để luận
Đạo. Sau đó Ngài nhận thấy Đạo của mấy vị ấy chưa đến cứu-cánh
giải-thoát, nên Ngài vào tu nơi rừng khô-hạnh .

Trong sáu năm tu khổ-hạnh trong rừng này luôn luôn
thi-hành pháp-môn khổ-hạnh, không dám ăn no, đêm không dám ngủ
thăng giấc, lắm lúc đứng một chơn ngoài Trời nắng, có lúc ngồi
kiết-già suốt đêm dưới gốc cây cho đến còn da bọc xương, tinh
thần suy-kém, có lần phải ngắt-xiêu nhờ có 5 vị đệ-tử giải-cứu

Tinh-thần quá sút kém, thân-thể quá tiêu-tụy, mà ff chánh-đạo cũng chưa tìm được. Nếu người thiếu kiên-tâm trichi thì cũng thất Đạo mà chớ.

Có lẽ Ngài nghĩ rằng : Phép tu khổ-khắc này không đem lại kết-quả, nên Ngài từ-giã khổ-hạnh-lâm đến bờ sông NI LIÊN tắm rửa sạch-sẽ. Nghe trong người mát-mẽ và cảm thấy f f khoan-khoái rồi có hai nàng con gái chần trâu đem dâng sữa và mật. Đồng rồi thấy sức-khỏe và tinh-thần hồi-phục và khí-sắc tươi-tinh lại như xưa.

Ngài quyết-định từ đây không tu khổ-khắc nhục-thên như trước nữa, nhưng như thế không có nghĩa là hoàn-tục mà là phải giữ mực trung-dung, không quá khổ-khắc cũng không phóng-túng , ấy gọi là trung-đạo.

Sau khi tham-thiền nhập-định dưới cội Bồ-Đề Ngài lập nguyên rằng : Ngày nào chưa thành-đạo thì chưa rời khỏi/ nơi này. Lời đại hồng-thệ này giúp Ngài đủ nghị-lực thắng nổi Ma-vương và ngũ Đạo Chơn-Giáo. Do thiền-định mà Ngài thông rõ các việc tiền kiếp, trừ khử các ác-căn trong lòng, lý hội được thập nhị nhơn-duyên là lưới giam-hãm chúng-sanh trong vòng f sanh-tử và phát-mình tứ-diệu-đề là bốn phép giải-khổ sau này 1.- Khổ-đề, 2.- Tập-đề, 3.- Diệt-đề, 4.- Đạo-đề. Trong Đạo -đề có phân làm bát chánh-đạo dưới đây :-1/Chánh-kiến, 2/chánh-tu duy, 3/chánh ngữ, 4/Chánh nghiệp, 5/chánh mạng, 6/chánh tinh-tấn 7/chánh niệm, 8/chánh-định.

Đức Phật-Thích-Ca là một chơn-linh một bậc Đại- Bồ Tát, nên Ngài ngộ Đạo dễ-dễ, nhưng cũng không khỏi nhọc công tâm Đạo buổi đầu, còn như chúng ta đây đã may duyên gặp được Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ, do Đức Chí-Tôn thành-lập tại thế này f lại còn giảng dạy đủ-diệu, nếu chúng ta sẵn lòng tìm Đạo thì không còn gặp khó khăn như Đức PHẬT ngày trước nữa. Chúng ta chỉ cần cố-gắng lập công bồi-đức trong của Đạo, xây-dựng nề n Đạo cho ra thiết-tượng cho toàn thể chúng-sanh gỏi-nhuần ân-huệ thì Đức Chí-Tôn cùng các Đấng Thiêng-Liêng sẽ giúp cho f chúng ta đắc Đạo, cũng như các bậc tiền-bối của chúng ta vậy, chẳng hạn như sự đắc Đạo của Đức HỘ-PHÁP, vì Giáo-Chủ đã hội f đủ điều-kiện để đạt vị nơi cội Thiêng-Liêng Hằng-Sống.

Chúng ta phải tự-nhận rằng : ĐỨC HỘ-PHÁP đắc Đạo f không phải chỉ hưởng riêng một mình đâu, mà ĐỨC NGÀI cũng chia sớt phần nào cho toàn Đạo, vì trong việc phổ-độ chúng-sanh ff

chúng ta cũng có góp phần vào đó thì chúng ta chỉ cần kiên-tâm trì chí chờ Ngày điểm-đạo thì thế nào cũng có ghi công cho tất cả bốn-đạo, trừ những ai manh-tâm phản Đạo, thất thế cùng Các Đấng, thì sẵn có Thiên-Điều định phận. Kỳ dư con cái Đức Chí-Tôn đều có dành phần hạnh-phúc Thiêng-Liêng. Ai đã giác-ngộ chút ít cũng có thể hiểu thấu được điều đó, không nên thắc mắc làm gì cho nhọc trí.

Đường lối đã vạch sẵn, chúng ta chỉ cần đi thẳng về một mạch cho đến nơi đến chốn, không nên tìm đâu nữa cho thất công và e cũng có thể đi lạc mà chớ. Nhứt là đừng đứng núi ở này trông núi nọ, chạy theo mỗi danh mã lợi như thói thường tình.

Lúc này là lúc nhơn-tâm bất nhứt, người Đạo cần phải thận-trọng, nếu thiếu nhãn xét, không phân biệt đâu là chánh đâu tà, đâu hư, đâu thiệt thì có thể bị lôi cuốn vào đường bất chánh làm cho thất-Đạo, dầu có công tu-luyện bao nhiêu cũng chỉ là công dã-tràng mà thôi.

Trước khi dứt lời, tôi xin thành-tâm cầu-nguyện ở trên ban phước Lành cho toàn Đạo và toàn Sanh-chúng.

Nay Kính

H I Ế N - P H Á P

H U Ầ N - T Ừ

Của HỘI-THÁNH nhơn-dịp cuộc Lễ Phát-Thưởng
của Trường Lê-Văn-Trung ngày 8-5-66.

Kính thưa ...

/Nhon cuộc lễ phát-thưởng cho học-sinh trường Trung học LÊ-VĂN-TRUNG, tôi xin nhơn-danh HỘI-THÁNH vắn-tắt lời ff khen-tặng quý vị Hiệu-Trưởng, Ban Giám-Đốc và Giáo-Sư đã dày công xây-dựng và đào-tạo trẻ em học-sinh trở thành những phần tử ưu-tú cho Quốc-Gia và Xã-hội sau này. Ngôi trường này trước kia còn là nhà tranh vách đất nay nhờ quý vị hết lòng gópsức vùng bồi mới được đồ-sộ nguy-nga như thế này. Quý vị lại tận-tâm giáo-hóa dần em để rèn đức nhân-tài lỗi-lạc. Nhiều nhơn - vật xuất thân nơi trường Lê-Văn-Trung này đã làm nên công - nghiệp vĩ-dại, công ơn ấy tất cả học-sinh và phụ-huynh của họ đều ghi xương tạc dạ .

Các em học-sinh thân mến ,

Nay mai đây, các em sẽ rời khỏi mái nhà trường để f nghĩ hè sau một năm học-tập nhọc-nhàn, các em lãnh thưởng rồi sẽ trở về tổ-ản gia-đình chung vui cùng thân-nhơn bè-bạn. Các em sẽ hồi-tưởng lại công ơn Giáo-Hóa của Thầy tức là Ông Cha thứ hai đã thay thế cha mẹ mình mà điều-dắt dạy dỗ các em cho nên danh-phận, Theo lễ-giáo nước nhà, Ông Thầy dạy cũng đứng v vào bậc Phụ-Huynh (Tam Phụ) Có câu châm-ngôn 'Không Thầy đồ mấy làm nên'. Các em học Lễ học Văn được là cũng nhờ Ông Thầy mình, vì vậy mà tình Sư-Đệ cũng là một mối tình đậm-dà thắm - thía. Vậy trước là công sanh-thành dưỡng-dục của Cha Mẹ, sau là công ơn Giáo-hóa của Thầy các em nên ghi nhớ, phải cố-gắng ff giới-mãi cho nên người hữu-dụng để đền đáp công ơn cha mẹ và Thầy dạy, và sau nữa là nhờ sự học-vấn của mình nó sẽ là căn bản cho sự tiến-thân và lập-vị.

Những bậc vĩ-nhân trong nước mà ta thường ca-tụng ^{chúng} công-đức trước kia cũng là học-trò như các em. Sở dĩ họ lập-được kỳ-công hiển-hách ấy cũng nhờ sự học-vấn làm căn-bản , rồi mở rộng thêm kiến-vấn mà đạt-vị. Phương-ngôn có câu: Có công mài sắt chầy ngày nên kim.

Vậy nên sự cố-gắng và kiên-tâm trì chí rất cần cho các em trong nền học-vấn.

Hội-Thánh rất hài lòng nhận thấy sự học-hành của f các em được phát-triển khả-quan, bằng chứng là nhà trường đã/ dành phần-thưởng xứng-đáng cho các em như buổi lễ này. Qua xin để lời khen tặng và chúc mừng các em.

Thưa quý Vị,

Trước khi dứt lời, tôi xin thành-tâm cầu-nguyện ON TRÊN ban phúc Lành cho toàn thể quý vị cùng quý-quyển.

Kính chào quý vị.

Ngày 7 tháng 5 năm 1966.

HIẾN-PHÁP

Chương-Quản Bộ Pháp-Chánh

Thi-Văn của Ngài HIẾN-PHÁP

Điều Ngài CAO TIẾP-ĐẠO H-T-D.

T H I

Sứ-mạng xong rồi trở lại Tiên,
Cao-Quân Tiếp-Đạo trọn ba-giềng,
Dày công tô-điểm nền chân-giáo,
Bền chí trau-giỏi nợ bút-nghiên,
Trần-thế từng nêu gương Thánh-Đức,
Bồng-lai nào kém tánh linh-thiêng,
Giảng-cơ chỉ-dẫn điều hư-thiệt,
Giải-thoát mê-đò khách thiện-duyên.

THÂN - DÂN

BÀI THUYẾT - ĐẠO

Của Ngài HIẾN-PHÁP Hiệp-Thiên-Đài

Nhơn ngày rằm tháng 7 năm Bính-Ngo (dl , 1.966)

/V am Mô Cao-Đài Tiên-Ông Đại Bồ Tát Ma-Ha-Tát.

Kính thưa Hội-Thánh Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng, Phước-Thiện,
Kính chư Chưc-Sắc Thiên-Phong, chư Chưc-việc và Đạo-Hữu Nam, Nữ.

/-/ ôm nay là ngày lễ Trung-Nguyên, rằm tháng 7 năm Bính-Ngo
Tôi thiết-tưởng không có đề-tài thuyết-pháp nào hơn là : Vấn-đề
sáng-lập nền Tân-Giáo Kỳ Ba tức là ' Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ ' mà
chính mình ĐỨC CHÍ-TÔN đến xây-dựng tại nước Việt-Nam này, để chan
rưới hồng-ân cho toàn thế-giới nói chung và cho đồng-bào Quốc-Dân
Việt-Nam nói riêng được gọi-nhuần.

Năm Ất-Sửu (1925) sau một thời-gian xây bàn do các vị đầu
công khai-đạo tổ-chức, ĐỨC NGỌC-HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ tá danh CAO-ĐÀI -
TIÊN ÔNG ĐẠI BỒ TÁT MA-HA-TÁT giáng-cơ lần đầu tiên xưng chánh -
danh bà ng bài thi tứ-tuyệt như vậy :

- " Muôn kiếp có ta nắm chủ-quyền,
- " Vui lòng tu-niệm hưởng ân Thiên,
- " Đạo-mầu rưới khắp nơi trần-thế,
- " Ngàn tuổi muôn tên giữ trọn biên "

N hơn-dịp ấy ĐỨC CHÍ-TÔN bắt đầu dạy Đạo và lấy tên 12 vị
môn-đồ hiện-diện hầu-dàn tức là mấy Ông : Chiêu, Kỳ, Trung, Hoài, ff
Bảng, Sang, Quý, Giảng, Hậu, Đức Tắc, Cư để vào một bài thi tứ-tuyệt
khác.

Đêm mồng ba tháng Giêng năm 1926 (dl) ĐỨC CHÍ-TÔN dạy về
việc thủ cơ chấp bút, dặn phải có một chơn-linh tinh-tấn mới mau-
nhiệm diệu-huyền, phải trường-trai mới dặng linh-hồn tinh-tấn, f
phải tập tành chí Thánh, Tiên, Phật mới phổ cơ dạy Đạo cổ chúng -
sanh. Kê phò-cơ chấp bút cũng như Tượng-Sơí của Thầy để truyền -
Đạo cho thiên-hạ, các Con đừng tưởng việc cơ-bút là việc tầm-thường

Đến 20 tháng 2 năm 1926 (dl) ĐỨC CHÍ-TÔN giáng dạy như
vậy :

" Bửu-Tòa thờ-thối trở thêm hoa,
 " Mấy nhánh rồi sau cũng một nhà,
 " Chung hiệp rần vun nền Đạo-Đức,
 " Bền lòng son-sắt đến cùng TA."

.....
 Thầy vui muốn cho các Con thuận-hòa cùng nhau hoài ,
 ấy là lẽ hiển cho Thầy rất trân-trọng. Phải chung lo cho danh f Đạo Thầy."

"Đạo Thầy tức là các Con,các con tức là Thầy,phải làm
 cho nhà u đăng thế-lực,đừng ganh-gổ nghe ! Các con giữ phận làm
 tùy ý Thầy muốn,ngày kia sẽ rõ thấu ý muốn của Thầy."

"Vào vòng huynh-đệ khá thương nhau,
 "Một đức trời hơn một phẩm cao,
 "Quyết chí Thiên-Đường men bước tới,
 "Phải nhiều máu thịt mới đồng-bào".

.....
 "Thầy cấm không cho dị-nghị việc người,nhứt là Đạo-
 hủ của các Con thì đừng phạm đến kéo tội-nghiệp,chỉ chỉ cũng f
 phải nhớ quyết rằng có Thầy trong đó."

" Chẳng quản đồng tông mới một nhà,
 " Cùng nhau một Đạo tức cùng cha,
 " Nghĩa-nhân đành gởi thân trăm tuổi,
 " Dạy lẫn cho nhau đăng chữ Hòa ".

.....
 Như Thánh-Giáo trên đã dặn 'Đừng tưởng việc cơ-bút là
 việc tầm thường '.

Việc cơ-bút phải có một phần của đồng-tử,một phần của
 Thầy hiệp nhứt,mới thấu-đáo Càn-Khôn,tinh-thông vạn-vật đăng ".

Trong sự hiệp nhứt này có hai phần linh-cầm tương đối
 một phần Thiên-liêng và một phần Phạm-tục.Nếu hai phần linh- f
 cầm ấy do một sức phi-phạm vạn-chuyển thì mới tránh được sự bất
 chánh của đồng-tử.

Mặc dầu có lời dạy như vậy mà chúng ta thường nghe f
 thấy nơi này cơ-bút,đâu kia cũng cơ-bút,làm cho nhân-sanh phải
 hoang-mang không biết đâu thiệt,đâu hư vì có nhiều đàn cơ mâu-
 thuẫn nhau,thậm chí có nhiều bài cơ chống hãn với Tòa-Thánh Tây
 Ninh,lại có cơ phong Thánh lập Đạo riêng,không còn đếm xỉa gì f
 đến Thánh-Thể của Chí-Tôn đã giảng-lập chánh-thức,như thế bảo f

sao không chia rẽ và loạn-pháp được. ĐỨC HỘ-PHÁP vì hiểu rõ vì f hiểu rõ tâm-lý của nhiều nhóm đồng-tử, nên đã ra Thánh-Lệnh số f 2L năm Tân-Mão (1951) để ngăn ngừa trước mà cũng không tránh khỏi cái nạn lợi-dụng cơ-bút để gạt-gầm nhơn-sanh và lôi cuốn Chức-Sắc chẳng phải ít. Thánh-Lệnh ấy đã ấn-định rõ hình-phạt cho những đồng-tử vi-phạm luật-pháp. Tuy nhiên lòng hăm vọng của con f người khó mà kềm chế được.

Sở-dĩ tôi phải nhắc lại những điều đau-lòng này là vì tôi đang đảm-nhiệm trọng-trách Bảo-Thủ luật-pháp Chơn-Truyền của Đạo nên cần phải nói rõ ra cho toàn Đạo hiểu sự quan-hệ của Cơ-bút, vì nó có đủ năng-lực lập Đạo, thì nó cũng có thể phá Đạo đặng vậy. Nói thế để đề-cao cảnh-giác, chớ không phải cấm cơ-bút đâu. Vì Thánh-Giáo dạy rằng : Ai ai cũng có quyền cầu cơ học hỏi việc Đạo, miễn là đừng vi-phạm đến chủ-quyền của Đạo thôi. Nhưng làm sao phân-biệt được cơ-bút chánh với cơ-bút tà ?

Cơ-bút chánh là cơ-bút hoàn-toàn xây-dựng chỉ dạy f những chơn-lý và Đạo-Đức, còn cơ-bút tà là cơ-bút hay đe-cập đến điều bất chánh, hay xuyên-tạc và xúi-giục chia rẽ trong bốn-đạo, hoặc có sự bất-đồng và chống-báng với Hội-Thánh vì Hội-Thánh là Thánh-Thể của Chí-Tôn, nắm chủ-quyền của Đạo và thể Thiên f hành Hóa. Hễ chống-đối với Hội-Thánh tức là phạm đến Thánh-Thể f CHÍ-TÔN và chủ-quyền của Đạo vậy. Nhận xét được các điều đó thì phân biệt được sự chánh-tà của cơ bút.

Vừa rồi tại giảng-xá ở Gia-Định cũng có lập đàn cơ f cầu hỏi. Nhơn-dịp ấy ĐỨC CHÍ-TÔN giảng dạy hai vị Tu-Sĩ Ông Đạo-Dừa và Ông Nguyễn-văn-Sự phải tuân theo Tân-Luật và Pháp Chánh-Truyền thì mới đắc Đạo. Cơ-bút tuy không phải do đồng-tử của Tòa Thánh Tây-Ninh chấp nhưng lời lẽ dạy Đạo như vậy có ai dám cho là tà ?

Đó là nói về cơ-bút. Còn trong đoạn sau của Thánh-Giáo ĐỨC CHÍ-TÔN dạy phải thuận-hòa cùng nhau hoai, ấy là lễ hiến cho Thầy rất trân-trọng. Phải chung lo cho danh Đạo Thầy. Phải làm cho nhau đặng thế-lực đừng ganh-gỗ nhau.

Khi vừa đến ĐỨC CHÍ-TÔN đã dạy chữ 'HÒA' điều đó tượng không cần giải, ai ai cũng đều hiểu biết. Nhưng biết để thực-hành chớ không phải biết mà để bụng. Hễ muốn Hòa thì tự-nhiên phải f biết thương-yêu nhau như con một nhà, mới chung lo xây-dựng cái nhà chung của mình tức là Danh Đạo của Thầy vậy.

Danh Đạo đã ra thiết-tượng tức là chúng ta đã làm cho nhau đặng thế-lực, nghĩa là ta phải làm cho Đạo có chủ-quyền thì thế-lực của ta ở trong chủ-quyền đó.

Vậy thì chúng ta cần phải đoàn-kết nhau lại cho chặt chẽ thành một khối tinh-thần bất-diệt để giữ gìn Đại-Nghiệp chung của chúng ta cho được vững bền trường-cửu.

Ai là phần-tử có tinh-thần xây-dựng Nghiệp Đạo cũng đồng một chí-hướng như nhau làm cho Đạo nên thì chúng ta mới nên đặng.

Cây có cội nước có nguồn, Tòa-Thánh Tây-Ninh là nơi chính mình ĐỨC CHÍ-TÔN đã sáng-lên trước hết. Ấy là nguồn gốc của nền Đại-Đạo. Kẽ nào manh-tâm chia-rẽ và biệt-lập nơi khác tức là phản Đạo, phản ĐỨC CHÍ-TÔN vậy.

Đây là lời cảnh-cáo tối hậu của kẻ có phạm-sự cầm luật pháp Chơn-Truyền, vì lòng ưu-ái cả con cái ĐỨC CHÍ-TÔN nên xin tha-thiết kêu gọi toàn-thể tín-hữu khá lưu-tâm đến Nghiệp-Đạo, rán giữ gìn cho toàn-vẹn, âu cũng là giữ lời minh-thệ của mình khi nhập-môn cầu Đạo đó vậy.

Rất mong thay !

Nay Kính

H I Ế N - P H Á P

Trương-Hữu-Đức

(1) Trong số các môn-đồ này có nhiều vị sau đặc-phong Chúc-Sắc cao-cấp trong Đạo chẳng hạn như : Ông Lê-văn-Trung đặc-phong Qu Giáo-Tông, Ông Phạm-Công-Tắc đặc-phong Hộ-Pháp, Ông Cao-Quyền-Cư đặc-phong Thượng-Phẩm, Ông Cao-Hoài-Sang đặc-phong Thượng-Sanh, Ông Nguyễn-Trung-Hậu đặc-phong Bảo-Pháp và Trương-Hữu-Đức đặc-phong Hiến-Pháp.

BÀI THUYẾT-ĐẠO

// AM-MÔ CAO-ĐÀI TIÊN-ÔNG ĐẠI BỒ-TÁT MA-HA-TÁT.

Kính thưa Hội-Thánh Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng và Phước Thiên.

Kính thưa chư Chưc-Sắc, Chưc-Việc, Đạo-Hữu lương phái.

Nhơn-dịp Lễ Thượng-Nguồn rằm tháng Giêng Đinh-Mùi và cũng là ngày Vía của Đức Tiếp-Pháp Chơn-Quân tôi xin tiếp lời ĐỨC HỘ-PHÁP để giải-nghĩa HỘI-THÁNH là gì ?

Hội-Thánh là cả một nhóm lương-sanh mà ĐỨC CHÍ-TÔN hiệp làm một, dùng quyền Thiêng-Liêng mà dạy-dỗ, ung-đức nơi f lòng một khối từ-bi cho tâm-địa có mây-mùn tình ái-vật ưu sanh theo đức Háo-sanh của Người dùng làm lợi-khí phạm-tục để độ-rời người phạm-tục.

Nhóm lương-sanh ấy phải làm thế nào cho trở thành f một xác-thân phạm của CHÍ-TÔN, thì người mới có hình-thể trong lúc Tam-Kỳ Phổ-Độ này hầu tránh hạ trần như mấy lần trước. f Người lại dùng huyền-diệu cơ-bút dạy-dỗ mỗi người để hiểu rừ rằng có sự hiện-diện của Người trước mắt và làm cho tất-cả f đều tin-tưởng rằng Người là CHÍ-TÔN, Chủ-Tể VẠN-KHÔN THẾ-GIỚI cầm cân công-bình thiêng-liêng thưởng phạt và có đủ quyền- f năng bảo-vệ con cái của Người. Công thưởng tôi trừng, tu thì f thành, dữ thì đọa, chỉ rõ đôi đảng Niết-Bản và Địa-Ngục đặng f dẫn bước cho nhơn-sanh khỏi lầm lạc. Mở đường vào Cực-Lạc Thế Giới và đóng cửa Phong-Đô, độ-tận chúng -sanh vớt 92 ứơng nguyên nhân trở về cụu-vị.

Nếu không phải CHÍ-TÔN thì chưa một vị Phật nào dám đại-ngôn như thế.

Chí-Tôn đã lựa chọn đám lương-sanh có đủ đức-tin mà nhìn nhận Người quả thật là Thầy, nó sẽ tràn lan khắp nhơn- f gian mà gây ra một khối lớn trên mặt địa-cầu, sửa đổi cái dữ mà muốn cái dữ thì phải tu. Vì muốn cho nhơn-sanh biết mến yêu mùi Đạo, nên ĐỨC CHÍ-TÔN mới lập Thánh-Thể để xây dựng nền Đạo tại thế, cho chúng-sanh tin-tưởng mà giục lòng tu-niệm, đứng f đầu cái khối lớn ấy là HỘI-THÁNH.

Đạo là cơ mẫu-nhiệm phải làm thế nào cho ra hình-thể như một con đường dẫn người thoát khỏi chốn trầm-luân khổ-hải và đoạt đến cõi toàn giác, siêu phàm nhập Thánh.

Cơ mẫu-nhiệm siêu-phàm nhập Thánh ấy nếu không phải Thầy cho thì chưa ắt xin ai màặng.

Thầy đến qui Tam-Giáo, hiệp Ngũ-Chỉ dâng cho chúng ta hiểu cơ mẫu-nhiệm mà rèn-luyện tinh-thần và tâm-tánh.

Qui Tam-Giáo để tuyển lọc những triết-lý cao-siêu của mỗi Giáo-phái ấy làm phương-châm hành-đạo và cũng lần-hăm mục-đích thống-hiệp các Giáo-phái làm một, dâng đi đến đại-dã đồng huynh-đệ và cũng để tránh sự kỳ-thị lẫn nhau vì lý-do Tôn-Giáo.

Sanh làm người ở trần-thế, ai cũng phải biết qua các Đạo như : Nhơn-Đạo, Tiên-Đạo và Phật-Đạo mới làmặng hoàn - toàn phận-sự con người. Vì nhơn-đạo dạy ta vẹn giữ Tam-Cang ở Ngũ-Thượng. Tiên-đạo dạy ta phải rèn-luyện tinh-thần cho trí hóa thông-minh. Phật-Giáo dạy ta giữ dạ tử-bi, bác-ái mà cứu độ nhơn-sanh.

Biết trọng Đạo thì phải trọng mình nghĩa là phải giữ tinh-thần cho tinh-tấn mới đủ tư-cách dạy Đời, vì chư ff Chức-Sắc trong hàng Thánh-Thể ĐỨC CHÍ-TÔN có trách-nhiệm rất quan-trọng nên cần nhắc lại lời Thánh-Giáo của ĐỨC CHÍ-TÔN và của HỘ-PHÁP đã chỉ dạy.

Trong bài phú Thầy cho Bà Cụ di-mẫu của Cô Nữ ĐÀU-SƯ Hương-Thanh có câu : ' Thầy dùng lương-sanh mà cứu-vớt Quần Sanh '. Bấy nhiêu cũng đủ thấy sứ-mạng của Chư Thánh quan-trọng là dường nào. Vì Hội-Thánh là hình-thể của CHÍ-TÔN tại Thế để thể Thiên hành-hóa cho nên ai là người biết Đạo thì phải biết tôn-trọng Hội-Thánh. Tôn-trọng đây không có nghĩa là tôn-trọng cá-nhân nào mà là tôn-trọng toàn thể khối Lương - Sanh mà ĐỨC CHÍ-TÔN đã tuyển-chọn để thay-thế Người mà độ rỗi quần-sanh.

Tôn-trọng Hội-Thánh tức là tôn-trọng Chủ-Quyền của Đạo, phải bảo-vệ chủ-quyền ấy được trường-tồn mãi mãi .

Kể nào thiếu nhận-xét, thiếu đức-tin, và vì một lẽ

riêng tư gì khác mà xâm-phạm Chủ-quyền ấy tức là chạm đến f
hình-thể ĐỨC CHÍ-TÔN, là phần Thầy phần Đạo, nên phải khớp vào
trọng tội, nơi Thiên-Điều cũng như nơi luật-pháp của Đạo đã
án-định.

Tôi thường nhắc đi nhắc lại nhiều lần cái chủ-quyền
ấy cần phải được tôn-trọng để xây-dựng nền Đạo và bảo-tồn nó
thì Đạo mới còn, nếu chủ quyền mất thì Đạo cũng mất theo.

Kính thưa Hội-Thánh,

Trong mấy ngày Xuân-Nhựt, tôi có việc phải đi xa
không về kịp để cùng Hội-Thánh chúc Xuân, và cũng vì không đủ
sức khỏe nên phải chịu khiếm-lễ. Nhưng nay cũng còn trong vòng
ảnh-hưởng của ngày Xuân, nên tôi trân-trọng chúc HỘI-THÁNH f
cùng toàn Đạo một năm mới đầy vui-tươi và hạnh-phúc trong ff
Thế nh-Đức của Đại-Tử-Phụ và Đại-Tử-Mẫu từ-bi ban bố.

Nay-Kính

H IẾN - P HÁP

/

Phụng-họa bài thi, chữ ĐẠO của ĐỨC THƯỢNG-SANH.

T H H

Xuân về én luyện khắp mây ngàn,
Bất luận người nghèo với kẻ sang,
Gắng lập nền Nhân gìn giá ngọc,
Bền trau cội phúc vững tâm vàng,
Trời cao lồng-lộng không hai mặt,
Đất rộng mệnh-mông có lắm màn,
Thay đổi tùy cơ trên phán-định,
Ước-mong bốn-đạo hưởng vinh-vang.

H IẾN - P HÁP

/

H U Á N - T Ử

Của Ngài Hiên-Pháp Đại-Diện ĐỨC THƯỢNG-SANH
Nhơn-dịp Lễ bế-mạc Đại-Hội PHƯỚC-THIỆN ngày 21 tháng 7 năm 1967

---oOo---

Kính thưa toàn Hội Nam Nữ,

/Nhơn-danh HỘI-THÁNH và ĐỨC THƯỢNG-SANH tôi xin vắn tắt
đôi lời ngỏ cùng toàn hội.

Kính thưa quý vị,

Mấy tháng qua, HỘI-THÁNH cũng như Chúc-Sắc và Chúc-Việc
Nam Nữ đã lao-tâm tiêu-tú rất nhiều để lo tròn nhiệm-vụ trong kỳ
Đại-hội này. Cái tinh-thần phục-vụ ấy đáng ghi và đáng khích-lệ
vậy.

Đại-Hội được kết-thúc trong vòng trật-tự và trong bầu
không-khí vui-tươi êm-đẹp làm cho tất-cả đều hân-hoan và phấn
khởi tinh-thần. Đó cũng nhờ tấm lòng thiện-niệm và sự hiểu biết
của toàn hội Nam Nữ.

Trong Đạo, nhứt là trong Hội-Thánh Phước-Thiện còn
nhiều vấn-đề phức-tạp cần phải giải-quyết, chẳng hạn như việc
lập thêm các sở lương-diễn công-nghệ và khuếch-trương kinh-tế để
cho các Đạo-sở có nơi lập công bồi đức và để thực-hành chủ-nghĩa
cứu-khổ phò-nguy vì đó là sứ-mạng đặc-biệt của cơ-quan Phước
Thiện. Ngoài ra còn nhiều chúc-sắc vì hoàn-cảnh riêng không làm
tròn nhiệm-vụ theo sự qui-định của Đạo-Luật mà phải bị đình-đãi
việc cầu thăng.

Tuy nhiên, Hội-Thánh vẫn thông-cấm hoàn-cảnh ấy và cũng
sẽ giúp cho cơ-quan Phước-Thiện tạo-lập nhiều cơ-sở cung-ứng cho
nhu-cầu và để xây-dựng nền-tảng Phước-Thiện cho ra thiết-tướng
cho nhơn-sanh hưởng nhờ ân-huê. Như vậy mới làm sáng tỏ ý-nghĩa
của Phước-Thiện của Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ và chừng ấy, cái công-nghiệp
của Chúc-Sắc Phước-Thiện mới đầy-đủ và sự thăng-thưởng mới có
giá-trị xứng-đáng.

Hội-Thánh cũng hiểu rõ tình-cảnh của những Chúc-Sắc và
Chức-Việc bị thiết-thời vì thiếu cơ-sở để lập công trong cửa Đạo
nên phải ở tư-gia mà đóng tiền công-quả để kể công-nghiệp cầu
phong cầu thăng.

Tuy làm như vậy là rất hợp-pháp, nhưng xét theo tình lý thì thể-lễ ấy do HỘI-THÁNH PHƯỚC-THIỆN tạo ra, chứ không phải lỗi tại chư Chúc-Sắc và Chúc-Việc. Vì vậy nên Hội-Thánh sẽ còn cứu xét lại và nếu không giải-quyết được thì sẽ thỉnh-giáo ĐỨC HỘ-PHÁP định vị cho các Chúc-Sắc ấy được nhờ.

Theo Đạo-luật Mậu-Dần (1938) thì phẩm Hành-Thiện muốn thăng Giáo-Thiện ngoài 3 năm công-nghiệp còn phải nuôi đủ 12 gia-tộc mới đăng.

Tuy-nhiên, Bộ Pháp-Chánh cũng nhận thấy vì hoàn-cảnh mà chư vị Hành-Thiện chưa làm tròn nhiệm-vụ ấy đăng, nên cũng còn cứu-xét lại và sẽ yêu-cầu Hội-Thánh H-T-D, thỉnh-giáo ĐỨC HỘ-PHÁP và Thánh-Giáo ĐỨC NGÀI đêm 16 tháng 11 Ất-Tỵ dạy như vậy :

.....

"Bần-đạo vì thương-tình của các Chúc-Sắc nhỏ ở vào ff hoàn-cảnh phức-tạp không thể nuôi 12 gia-tộc nên mới chế-giảm ff luật-lễ ấy. Nhưng nếu cứ thi-hành như thế mãi, thì vấn-đề Phước-f Thiện sẽ mất ý-nghĩa của nó. Nên Bần-Đạo buộc phải trở lại chế-độ cũ là phải nuôi đủ 12 gia-tộc rồi mới xứng-đáng làm anh của chúng sanh.

"Vậy phải đình việc cầu thăng Hành-Thiện lên Giáo-Thiện và phải chờ Bần-Đạo định-phận sau ".

Vì lẽ ấy mà chúng ta còn ước-mong ĐỨC NGÀI từ-bi quan cố đến các vị Hành-Thiện mà định phận cho họ càng sớm càng tốt.

Kính thưa toàn hội ,

Rồi đây chúng ta sẽ chia tay nhau kẻ Nam người Bắc , các bạn sẽ trở lại Địa-Phương mình để tiếp-tục phận-sự đã tạm ngưng vì Đại-Hội. Tôi tin rằng với những kinh-nghiệm đã thâu-ff thập được trong kỳ Đại-Hội vừa qua, các bạn sẽ giúp ích cho Đạo được nhiều kết-quả khả-quan hơn nữa.

Vậy nhơn-danh Hội-Thánh , tôi xin cầu nguyện ON TRÊN ĐẠI TỬ-PHỤ và ĐẠI TỬ-MẪU ban phước Lành cho các bạn thượng-lộ f bình-an và gặp nhiều may-mắn, gia-đình các bạn đủ đầy hạnh-phúc.

Đến đây tôi xin long-trọng tuyên-bố bế-mạc buổi hội.

Nam Mô Cao-Dài Tiên-Ông Đại Bồ-Tát Ma-Ha-Tát.

BÀI THUYẾT = ĐẠO

((%)) ÂY CỘI, NƯỚC NGUỒN

Có câu rằng : Kiềm mộc thiên chi do nhứt bốn, trường lưu vạn phái tống đồng nguyên.

Nghĩa là : Cây cao có nhiều đến muôn ngàn nhánh cũng bởi một gốc mà ra, và nước chảy mấy muôn dòng cũng do từ một nguồn mà ra, thế cho nên mới gọi là Cây Cội Nước Nguồn.

Lại còn có câu : Nhứt bốn tán vạn thù, vạn thù qui nhứt bốn.

Nghĩa là : Một cội cây mọc ra hàng muôn nhánh lá, hàng muôn nhánh lá lại trở về cội gốc.

//hắc lại mấy câu này là cố ý để cho người đời nói ff chung và người Đạo nói riêng đều hiểu rằng : Toàn thể nhân-loại là đồng chung một nguyên-thủy nghĩa là đồng một gốc mà ra, tức là đồng một thủy-tổ. Ở Á-Đông, Ông Bàn-Cổ là Thủy-Tổ của loài người cũng như ở Âu-Tây, theo Thánh-Kinh của Cơ-Đốc-Giáo thì Ông A-ĐAM là Thủy-Tổ của loài người. Tuy mỗi tư-phương nói có một Ông Thủy-Tổ, nhưng có lẽ hai Ông ấy cũng là một mà thôi, vì truy-nguyên ra thì thuở hỗn-độn sơ-khai vị phân Thiên Địa. Bàn-Cổ thủ-xuất, Thủy phán Âm-Dương rồi mới có loài người và Vạn-Vật.

Theo sách truyền lại thì : Tý hội khai Thiên, Địa tịch h ư Sửu, Nhơn sanh ư Dần, nghĩa là : Năm Tý khai Thiên, năm Sửu sanh f Địa-Cầu và năm Dần sanh nhơn-loại. Thiên, Địa, Nhơn gọi là Tam-Tài : Thiên-Hoàng, Địa-Hoàng và Nhơn-Hoàng.

Còn theo Thánh-Kinh của Cơ-Đốc-Giáo thì do Ông Thủy-Tổ A-Đam sanh ra con cháu ban đầu, đến đời Ông Noê thì càng thêm đông đảo hơn nữa. Đám con của Ông này định dựng lên một ngôi Tháp cao thấu Trời gọi là Tháp Babel. Song ĐỨC THƯỢNG-ĐẾ làm cho những người leo Tháp ấy nói lớn tiếng mà không hiểu nhau được, thành-thủ phải phân-tán ra mỗi người một nơi, làm nhiều sắc dân, mỗi một sắc dân f lập một nước khác nhau từ tiếng nói cho đến màu da sắc tóc. Các ff nước ấy hóa thành Vạn Quốc, cho đến ngày nay cũng chưa thống-hiệp nhau được vì lẽ vị đồng ngôn-ngữ và tư-tưởng. Sự phân-tán đó gọi là nhứt bốn tán vạn thù cũng như cành lá của một cội cây rơi rụng bay đi khắp chốn. Luận về nhân-loại thì cũng vì một lẽ phân-tán đó

mà cách bức nhau, rồi do sự dị-đồng tư-tưởng mà sanh ra nhiều Giáo Phái, kẻ tưởng như thế này là đúng, người tưởng như thế kia là đúng nên mới có sự tranh-chấp nhau. Nếu nhân-loại cứ theo đề này mà tiến thì ngày hiệp-đồng hãy còn xa-xôi lắm.

Trái lại nếu nhân-loại biết nhìn nhau là đồng một nguyên-thủy, tức là đồng một gốc Thủy-Tổ mà ra hoặc nói một cách khác là đồng một Cha chung là ĐỨC THƯỢNG-ĐẾ mà ra thì sự nhứt thống sẽ được thực-hiện một ngày rất gần. Sự thống-hiệp đó gọi là Vạn-Thù Qui Nhứt Bốn nghĩa là cảnh lẻ đã phân-tán nay lại trở về cội.

Vì vậy nhân-loại sẽ hiệp sức nhau mà xây-dựng một Ngôi Tháp 'Đại-Đồng Huynh-Đệ' qui-tụ tất cả chủng-tộc về một mối. Đó là luận về Đại-Đồng Thế-Giới.

Còn riêng phần đồng-bào chủng-tộc Việt-Nam ta, nếu biết nhìn nhau là anh em một nhà thì sự qui nhứt rất dễ và rất gần.

Tuy nhiên, cũng phải nhận-xét để hiểu biết đâu là Cây Cội Nước Nguồn. Chúng ta nên lấy Tổ-Quốc Việt-Nam làm nguồn gốc của Dân-tộc. Dù cho nước ta có phân ra làm mấy phần đi nữa, chẳng hạn như Bắc, Trung-Nam, thì chúng ta là đồng-bào với nhau mà thôi, cho nên dù muốn dù không việc thống-nhứt lãnh-thổ sớm muộn gì cũng cần được thực-hiện, thể theo nguyên-vọng thiết-tha của Dân-Tộc.

Trên lãnh-vực Tôn-Giáo, chúng ta cũng phải nhận định nguồn gốc Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ do đâu mà xuất-hiện để khỏi lầm-lạc mà chia phe phân phái và tạo hoang-mang trong cửa Đạo, vì sự nhận-xét rất cần để phân biệt đâu hư đâu thiệt. Thiếu nhận xét cũng là điều tai-hại rất lớn.

Chư Tín-Hữu bốn phương đã rõ nguồn gốc của Đại-Đạo Tam Kỳ Phổ-Độ rồi, thì cứ do nguồn gốc đó mà tiến bước trên đường lập vị cho mình và cho tất cả đồng Đạo của mình mới nhằm phương-pháp vì Đạo đã có Pháp-luật và Giáo-Lý làm chuẩn-thăng cho chúng ta nên phải đi trong khuôn-viên Đạo-Đức thì mới tránh khỏi mưu-chước của tà-quyền.

Cũng vì lẽ Nhứt-bốn tán Vạn thù mà Đạo đã chia ra nhiều Chi-Phái để làm phương-châm phổ-độ cho mau lạ.

Ngày nào các Chi-Phái biết đâu là cây cội nước nguồn thì ngày ấy họ sẽ qui về một mối, tức là Vạn thù qui nhứt bốn.

Phải biết nhận-định rõ CÂY CỘI NƯỚC NGUỒN thì mới khỏi mang tiếng vong-bốn.

Rằm tháng 7 năm Đinh-Mùi. (20/8/67)

H I È N - P H Á P

Đ A I - Đ A O T A M - K Y P H O - Đ O

(Tư thập tứ niên)

TOA-THÀNH

TÂY-NINH

Kính bạch ĐỨC THƯỢNG-SANH,

Kính thưa Chư Chức-Sắc Thiên-Phong Nam,Nữ.

Kính thưa quý Ngài,

Trong buổi Đại-Hội hôm nay, Ban Đạo-Sử chúng tôi rất hân-hạnh được đón tiếp ĐỨC THƯỢNG-SANH và đông-đủ Chư Chức-Sắc Thiên-Phong Nam-Nữ đến tham-dự. Trước quan-cảnh tôn-nghiêm trang-trọng này tôi xin thay mặt toàn-thể Chức-Sắc và Chức-Việc nơi Ban Đạo-Sử, chân-thành cảm-tạ sự hiện-diện của quý Ngài, nhất là ĐỨC THƯỢNG-SANH, chủ-tọa danh-dự buổi Đại-hội.

Kính thưa quý Ngài,

Trước khi Đại-hội thảo-luận về chương-trình hoạt-động của Ban Đạo-Sử, tôi thiết-tưởng cũng nên trình-bày cùng quý Ngài, do đâu Ban Đạo-Sử ra đời ? Ra đời để làm gì ? Với mục-đích nào ? Và Sử-Đạo có tác-dụng và ảnh-hưởng nào đối với đoàn hậu-tấn của Đời cũng như của Đạo ?

Bây giờ tôi xin nêu từng điểm một và sự nhận-xét của ff riêng tôi trên phương-diện hoàn-thành Sử-Đạo và tầm quan-trọng của Ban Đạo-Sử.

Điểm thứ nhất :- Đạo-Sử do ĐỨC THƯỢNG-SANH và HỘI-THÁNH Hiệp-Thiên-Đài giao cho tôi đảm-trách phần soạn-thảo đã được phân đầu 30 trang chiếu theo Đạo-Lệnh số : 32/ĐL. ngày 14 tháng 8 năm f Nhâm-Dần (dl : 12-2-1962).

Ngày 11 tháng 5 Mậu-Thân (dl : 6-6-1968) ĐỨC THƯỢNG-SANH lại chấp-thuận cho mở rộng Cơ-Quan Đạo-Sử với sự tham-gia của quý vị Chức-Sắc và Chức-Việc nơi các Cơ-quan Chánh-Trị-Đạo. Do đó, HỘI THÁNH CỬU-TRÙNG-ĐÀI và PHƯỚC-THIỆN, cũng như Ban THẾ-ĐẠO, đã tuyển-chọn và bổ-nhiệm những vị có khả-năng đến cộng-tác với tôi.

Điểm thứ hai :- Cơ-quan Đạo-Sử ra đời để làm gì và với ff mục-đích nào ?

Điểm này khỏi phải nói dài giòng, vì Cơ-quan Đạo-Sử ra đời là để ghi chép lại các cuộc đã qua của Đạo, có thể tóm-lược tổng - quát qua các giai-đoạn bằng các Chương như sau :

CHƯƠNG I :- ĐẠI-ĐẠO dưới thời Pháp-Thuộc (1925-1943)

- CHƯƠNG II :- ĐẠI-ĐẠO dưới thời Nhật chiếm cứ
Đông-Dương (1943-1945)
- CHƯƠNG III :- ĐẠI-ĐẠO dưới thời Việt-Minh (1945-1955)
- CHƯƠNG IV :- ĐẠI-ĐẠO dưới thời Quân-Đội Pháp
trở lại Việt-Nam (1945-1955)
- CHƯƠNG V :- ĐẠI-ĐẠO dưới thời các Chánh-Phủ:
Thịnh, Hoạch, Xuân, Lang, Tâm, Hữu,
Bửu-Lộc (1946-1954)
- CHƯƠNG VI :- ĐẠI-ĐẠO dưới chế-độ độc-tài gia-
đình-trị của Tổng-Thống Diệm (1954-1963)
- CHƯƠNG VII :- ĐẠI-ĐẠO dưới thời các Chánh-Phủ :
Thơ, Khánh, Hương, Quát cho đến bây giờ nghĩa là
từ năm 1963 trở lại đây.

Đó chỉ là đại-cương, chứ các tiết-mục nơi các CHƯƠNG
ấy, hẳn-nhiên phải đòi hỏi nhiều công-phu nghiên-cứu và sưu-tầm
bằng tất-cả thiện-chí mới có thể hoàn-thành Đạo-Sử được.

Còn về mục-đích lập ra Cơ-quan Đạo-Sử là để cho đời
sau khỏi trách-móc rằng HỘI-THÁNH không nghĩ đến phương-diện Sử
học hiện tại. Ví-dụ người đời sau muốn nghiên-cứu về Đạo từ 43
năm qua, thì thử hỏi tài-liệu đâu để tham-khảo, nếu không có bộ Đạo-
Sử giúp-ích cho họ được dễ-dàng trong việc tìm hiểu Cao-Đài-Giáo.
Tôi xin nêu một bằng-cớ để chứng-minh rằng Sử-học quan-trọng vô-
cùng. Đây quý Ngài cũng như tôi có mặt trong Đại-Hội hôm nay, tất
cả chúng ta đều là người VIỆT-NAM, và lúc nào trên đầu mỗi chót
lưỡi cũng như trên giấy trắng mực đen, ai cũng tự-hào mình là Con
RỒNG cháu TIÊN, có trên bốn ngàn năm văn-hiến, trải qua các triều-
đại, kể từ HỒNG-BÀNG cho đến ĐINH, LÊ, LÝ, TRẦN, LÊ, NGUYỄN .. Nhưng..
Thẳng như có người ngoại-quốc nào, hỏi dân-số chúng ta qua mỗi
triều-đại được bao nhiêu, thì có lẽ chúng ta sẽ lặng-thình để rồi
ân-hận cho nền văn-hiến của chúng ta còn thiếu-sốt trên khía
cạnh Sử-học. Thí-dụ như có người hỏi : Đạo Cao-Đài nay đã bước
sang năm thứ 44, xin quý Ngài cho biết số Tín-Đồ vào các năm 1930
1940, 1935 ..v..v.. Câu trả lời ấy, tôi thành-thật yêu-cầu quý Ngài
hiện-diện nơi đây giúp-đỡ tài-liệu cho Cơ-quan Đạo-Sử, để chúng
tôi có dịp ghi sự tăng-tiến về nhân-số của Tín-đồ. Nhờ đó, sau này
con em của HỘI-THÁNH mới có tài-liệu để trả lời cho những ai
muốn chất-vấn và tìm hiểu Đạo-Giáo chúng ta.

Điểm thứ ba :- Sử-đạo có tác-dụng và ảnh-hưởng nào đối với đời cũng như Đạo, nhất là với các thế-hệ tương-lai ?

Theo sự nhận-xét của riêng tôi, tác-dụng và ảnh-hưởng của Sử-đạo quan-trọng vô-cùng đối với đoàn hậu-tân. Nó quan-trọng ở chỗ là, các tài-liệu và sự-kiện được ghi vào Đạo-Sử có chính-xác hay không ? Có công-bằng và vô-tư hay không ? Có được ngay thẳng như KINH XUÂN-THƯ của ĐỨC KHÔNG-PHU-TỬ và Sử-Ký của TƯ-MÃ-THIÊN hay không ? Tóm lại giá-trị của Sử-học sở dĩ được đề-cao hay miệt thị đều do các yếu-tố căn-bản ấy. Và chính nhờ ngay thẳng mà danh-dự của ĐỨC KHÔNG-PHU-TỬ cũng như của TƯ-MÃ-THIÊN mới được lưu-truyền hậu-thế.

Còn Đạo-Sử của chúng ta có ảnh-hưởng nhiều đến giá-trị cao siêu và danh-dự của nền Đại-Đạo, nên tôi tưởng chúng ta cần đề-cao hai chữ " VÔ TƯ " để cho cơ-quan Đạo-sử hoàn-thành sứ-mạng. Và, đời hậu-tân, kể từ nay cho đến thất-ức-niên, cứ theo lẽ-lối ấy mà tiến-hành. Có được như thế người đời trông vào việc làm của chúng ta, mà phê-phán.

Một lần nữa, tôi thành-kính tri-ân sự hiện-diện của ĐỨC THƯỢNG-SANH chủ-tọa danh-dự phiên Đại-Hội, cũng như toàn-thể Chư Chưc-Sắc Thiên-Phong Nam, Nữ đã chịu khó-nhọc đến dự Đại-Hội này để cùng chung thảo-luận hầu tìm phương chước giúp hay cho việc hoàn-thành Sử-Đạo.

Trước khi dứt lời tôi xin long-trọng tuyên-bố khai-mạc Đại-hội

Trân-trọng kính chào quý Ngài./.

TÒA-THÁNH, ngày 26 tháng 10 Mậu-Thân
(dl: 15-12-1968)

HIỆN-PHÁP QUƯƠNG-QUẢN BỘ PHÁP-CHÁNH

Kiểm TRƯỞNG-BAN ĐẠO-SỬ

TRƯƠNG-HỮU-ĐỨC

H U Ậ N - T Ử

Của Ngài Hiến-Pháp Hiệp-Thiên-Đại đại-diện
ĐỨC THƯỢNG-SANH, đọc trong buổi tiệc ủy-lạo Chúc-Sắc tại giảng -
đường Hành-Chánh ngày 21 tháng 8 Canh-Tuất (21-9- 1.970)

---000---

Kính thưa Hội-Thánh Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng và Phước-
Thiên,

Kính thưa chư Chúc-Sắc Thiên-Phong Nam Nữ.
Kính chư Quý vị,

/-ôm nay nhưn buổi tiệc ủy-lạo Chúc-Sắc, tôi rất hoan-
hỉ được góp mặt chung vui cùng quý vị nơi đây.

Buổi tiệc này nói lên được sự hài lòng của Hội-Thánh
đối với chư Chúc-Sắc ở Địa-Phương cũng như ở các phận-đạo vùng
Tòa-Thánh đã hết lòng lo tròn nhiệm-vụ do Hội-Thánh giao-phó.

Cũng như mọi năm, sau khi Hội-Yến Điều-Trì, ĐỨC THƯỢNG
SANH và HỘI-THÁNH đều có ban Huấn-Tử và Huấn-dụ để khuyến-khích
và nhắc-nhở chư Quý vị về việc hành-đạo với những lời vàng t f
tiếng ngọc mà thiết tưởng tôi không còn phải lập lại nữa. Đây
tôi chỉ xin vắn -tắt đôi lời để nói lên niềm thông-cảm của tôi
đối với phần đông Chúc-Sắc Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng và Phước-Thiên
về việc cầu thăng mà ĐỨC LÝ NHỨT TRẦN OAI-NGHIÊM đã truat trong
mấy kỳ vừa qua.

Thật rất náo lòng thay ! Vì trách-nhiệm liên-đối f
chung mà mọi người phải đồng chịu lấy, sự hành-động bất chánh co
của một ph an người khác đã vi-phạm luật-đạo. Những ai đã làm f
việc bất-chánh thì chịu lấy trách-nhiệm đã đành, còn những người
vô tội mà bị lấy, thật đáng thương-hại thay !

Nhưng than ôi ! biết sao bây giờ ! vì công-nghiệp f
nên chúng ta phải liên-đối chung chịu một số phần cùng anh em .
Tuy-nhiên cũng có cơ-hội để đái công thực tội sáu này, miễn là f
phải thành-tâm thật ý đối với Đạo, không lẽ ĐỨC CHÍ-TÔN cùng các
Đấng Thiêng-Liêng không rõ thấu nỗi uẩn-khúc của chư Chúc-Sắc .

ĐỨC THƯỢNG-SANH cùng HỘI-THÁNH cũng hiểu rõ việc này
thì lẽ dĩ-nhiên cũng sẽ tận-tâm cầu-rỗi cùng ON TRÊN mỡ lượng f

từ-hi xét lại trường-hợp của chư Chức-Sắc vô tội mà chịu phạt lây

Theo tôi tưởng chẳng qua đó là một bài học thử-thách coi chúng ta có đủ nghị-lực nhẫn-nại hay không, rồi Các Đấng Th f Thiêng-Liêng cũng sẽ đánh một phần thưởng xứng-đáng cho những vị hữu công cùng Đạo ngày gần đây.

Điều đáng mừng và làm cho tôi phấn-khởi tinh-thần hơn hết là sự cộng-tác chặt-chẽ với nhau trong cửa Đạo, từ lớn chính hệ không hề sút mẻ. Đó là điều tối cần trong việc bảo-tồn đại-nghiệp Đạo mà ĐỨC CHÍ-TÔN cùng các bậc Tiên-bối của chúng ta đã dày - công khai-sáng và lưu lại cho chúng ta thừa-hưởng đến nay.

Nếu chúng ta muốn được hưởng lâu dài cái đại-nghiệp ấy thì cần phải vun-bồi nó thêm tiến lên nữa, hoặc bảo-thủ nó cho được nguyên-vẹn như vậy mãi cho đến hơi thở cuối cùng của ff chúng ta.

Ngày nay Đại-Dạo Tam-Kỳ Phổ-Độ đã đến tuổi trưởng - thành, sự tổ-chức từ thượng-tùng đến hạ từng cơ-sở đã được an-bài Chức-Sắc cứ theo hệ-thống và qui-cũ đã sẵn có mà thi-hành nhiệm-vụ cho đắc-lực, thì muôn điều khó-khăn, trở-ngại cũng sẽ vượt qua khỏi hết.

Chư Chức-Sắc ở Địa-Phương cũng như nơi vùng Thánh Địa đã tỏ lòng hiếu-kính đối với ĐẠI TỬ-THỤ và ĐẠI TỬ-MẪU bằng sự góp mặt đông-đủ nơi Tổ-Dinh như ngày lễ Rằm TRUNG-THU và HỘT-YẾN f ĐIỀU-TRÌ.

Rồi đây quý vị sẽ lên đường trở lại nhiệm-sở để tiếp tục nghĩa-vụ độ-dẫn nhơn-sanh với tác lòng vị-tha yêu đời mến f Đạo mà quý vị sẵn có. Tôi xin chơn-thành cầu-chúc quý vị thượng-lộ bình-an và thành-công mỹ-mãn trên đường phục-vụ.

Trước khi dứt lời, tôi xin thành-tâm cầu-nguyện ON - TRÊN ban Phước Lành cho quý vị và quý Quyển.

Nay Kính

HIẾN - PHÁP

Đại-Diện ĐỨC THƯỢNG-SANH

TRƯỜNG-HỮU-ĐỨC

Λ /
H U I N - T U)

Của Ngài HIẾN-PHÁP, Xứ-Iý Thường-Vụ Văn-Phòng ĐỨC THƯỢNG-SANH đọc
trong buổi lễ Cứu-Trợ Việt-Kiên Hồi-hương tại Chợ LONG-HẢI, ngày
11 tháng 9 Canh-Tuất (dl: 10/10/70)

--oOo--

Kính thưa Hội-Thánh Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng và Phước-Thiện
Kính chư Chưc-Sắc Thiên-Phong, Chư Chưc-Việc và Đạo-Hữu
Nam - Nữ.

Kính chư Quý Đồng-bào hồi-hương ty nạn,
Kính chư Quý vị,

/Hân-dịp phát quà cứu-trợ đồng-bào hồi-hương ty nạn, f
tôi rất hân-hạnh thay mặt Đức Thượng-Sanh và Hội-Thánh xin vắn tắt
đôi lời, trước chào mừng toàn thể đồng-bào nói chung và toàn Đạo f
nói riêng. Sau xin thành-thật phân-ưu cùng quý đồng-bào đã lâm nạn
chiến-tranh khói lửa, đành bỏ gia-tài sự sản đã dành-dựm bấy lâu f
nơi đất khách quê người để trở về quê-hương đất Tổ mong cầu sống
còn, mặc dầu phải chịu muôn vàn cay-đắng và cơ-cực. Trước tình-cảnh
đau-thương của đồng-bào, Hội-Thánh hết sức cảm-động, nên vì tình f
thương-yêu vô-tận mà tùy sức mình góp vào cuộc cứu-trợ đồng-bào f
lâm nạn, để tiếp tay cùng Chánh-Phủ, tuy của ít mà tình rất đậm- đà
nồng-hậu xin đồng-bào thông-cảm cho.

Kính thưa đồng-bào,

Đời sống con người quý-báu hơn hết trên cõi trần-gian
này, mặc dầu đồng-bào đã mất bao nhiêu của cải, nhưng sanh-mạng được
bảo-tồn, đó là điều đáng vui mừng. Hội-Thánh cũng xin chia vui, sốt-
thăm cùng quý vị, ước mong rằng quý vị khá biết ơn Trời Phật đã hộ
trì quý vị được tai qua nạn khỏi. Vậy hãy để hết tâm-trí tin-tưởng
nơi ĐỨC CHÍ-TÔN cùng các Đấng Thiêng-Liêng. Hội-Thánh sẽ hết lòng f
giúp-đỡ quý vị, tùy phương-tiện sẵn có, chẳng hạn như cấp nền phố f
hoặc thổ-cư cùng các nhu-yếu-phần khác.

Kính thưa quý vị,

Trước khi dứt lời, tôi xin thành tâm cầu-nguyện ON TRÊN
ban phước lành cho toàn-thể quý vị và quý quyến. /.

Nay Kính

H I E N - P H Á P

H U Ậ N - T Ừ

Của Ngài HIẾN-PHÁP Đại-Diễn ĐỨC THƯỢNG-SANH
Và Hội-Thánh đọc trong buổi tiệc ủy-lạo Nhân-Viên
Thánh-Vệ, Bảo-Thể và Phòng-Bảo tại Văn-Phòng Tổng-Thanh-Tra Đặc-
Nhiệm Chánh-Trị-Đạo Kiêm Thống-Quản Thánh-Vệ và Bảo-Thể
(Tòa-Thánh).

Kính thưa Hội-Thánh Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng và Phước -
Thiên.

Kính thưa chư Chư-Chức-Sắc, Chư-Chức-Việc và Đạo-Hữu Nam-Nữ.

Kính thưa quý Quan-Khách,

Kính Hiền-Hữu Tổng-Thanh-Tra Đặc-Nhiệm Chánh-Trị Đạo
Kiêm Thống-Quản Thánh-Vệ và Bảo-Thể..

Kính chư Quý Hiền-Đệ, các cấp bộ điều-hành Thánh-Vệ-
Viên, Bảo-Thể-Quân và Phòng-Bảo.

Nhơn-dịp lễ tất-niên và buổi tiệc ủy-lạo các cấp bộ
điều-hành Thánh-Vệ-Viên, Bảo-Thể-Quân và Phòng-Bảo, tôi xin nhơn
danh ĐỨC THƯỢNG-SANH và HỘI-THÁNH có mấy lời vấn-tất để tỏ niềm
hân-hoan của tôi đối với cuộc lễ hôm nay.

Buổi tiệc ủy-lạo này rất có ý-nghĩa và xứng-đáng với
công-lao hạn mã của các nhơn-viên nói trên vì trọn một năm dài -
đăng-đăng họ ngấm-ngấm làm việc tận-tụy với trách-vụ do Thượng -
cấp giao-phổ.

Công-lao của chư Hiền-Đệ nhơn-viên công-lực của Đạo
đáng khen tặng và khích-lệ. Tôi ước mong chư Hiền-Đệ cứ tiếp-tục-
hành-sự như vậy mãi-mãi để xứng-đáng với vai-trò của mình.

Đã gọi là nhơn-viên Công-Lực thì phải áp-dụng công
lực cho phải chỗ nghĩa là không khuất-phục dưới một áp-lực nào và
bảo-vệ người đồng-đạo khỏi bị áp-lực bất luận từ đâu đến, cũng ff
không nên lợi-dụng quyền công-lực sẵn có mà áp-đạo kẻ yếu-kém f
hơn mình, nhất là đối với Tín-Hữu, là con cái ĐỨC CHÍ-TÔN thì không
nên hiếp-đáp đá động đến, nếu họ có làm điều gì sai quấy thì ff
dùng cách êm-thắm mà khuyên-lơn, dạy bảo, chớ không nên hành-hun g
với họ. Đó là ý-nghĩa của hai chữ công-lực của Đạo và tác-phong f
Đạo-Đức mà người nhơn-viên công-lực c ần phải có.

Công-lực Đạo còn được áp-dụng để đem lại Chủ-quyền
cho Hội-Thánh bằng cách bắt buộc bốn-đạo phải tôn-trọng luật- f

pháp Đạo, tức là tôn-trọng công-lý và lễ pháp.

Ngày nào công-lực Đạo được áp-dụng cho đúng chỗ như vậy, thì ngày ấy Đạo Thành, người Đạo mới đi đến chỗ vinh-quang rực-rỡ.

Kính thưa chư Quý vị,

Trước khi dứt lời, và trước thềm Xuân Tân-Hợi, tôi xin thành tâm cầu-nguyện ON TRÊN ban cho toàn-thể quý vị một năm mới đầy vinh-quang và hạnh-phúc.

Trân-trọng kính chào.

HIẾN-PHÁP

TRƯỜNG - HỮU - ĐỨC

Phụ-ghi THI điệu Ngải Bảo-Pháp H-T-D.

T H I

Bảo-Pháp Chơn-Quân khuất bóng rồi,
Từ đây thui-thủi một mình t ôi,
Còn ai giúp sức phó cơ Thánh,
Thiếu kẻ chung vai gánh Đạo Trời,
Những tướng tài hiền dành cứu thế,
Nào ngờ mạng bạc uống cho Đời,
Thương thay chí cã còn chưa toại,
Nghỉ tới lòng đây luống ngậm-ngùi.

HIẾN-PHÁP.

H U Ậ N - T Ử

trong CỬA NGÀI HIỂN-PHÁP đại-diện ĐỨC THƯỢNG-SANH
Độc / buổi tiệc liên-hoan tại Văn-Phòng Ban Thế-Đạo ngày 11 th
10 năm 1970.

Kính thưa HỘI-THÁNH Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng và Ph-Thiện
Kính thưa chư Chưc-Sắc Thiên-Phong Nam Nữ,
Kính thưa quý Quan-Khách,
Kính thưa quý vị.

Tôi rất hân-hạnh được đại-diện ĐỨC THƯỢNG-SANH và HỘI-
THÁNH hôm nay để góp mặt chung vui cùng quý vị trong buổi tiệc
thân-mật này.

Thưa quý vị Hiền-Tài đặc-cử Hội-Đồng-Tỉnh,

Hội-Thánh hết sức hoan-hỉ được thấy sự thành-công mỹ-
mãn và vẻ-vàng của quý vị.

Là rường-cột của tương-lai Đạo nói riêng và của Quốc -
Gia nói chung, quý vị đã tự mình nghiêng-vai lãnh lấy trọng-trách
mà cả Đạo lẫn Đời đã giao-phó.

Tôi rất tin-tưởng sự thành-công của quý vị, vì với danh-
nghĩa Ban Thế-Đạo quý vị sẽ áp-dụng được cái thuyết Đạo-Đời ở
tương-đắc mà Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ đã chủ-trương từ bấy lâu nay.
Cái vai-trò hay nói cho đúng hơn là sứ-mạng của quý vị là phải
thể-hiện cho kỳ được cái chủ-thuyết ấy vì nó là căn-bản của sự
xây-dựng và bảo-tồn Đại-Nghiệp Đạo mà ĐỨC CHỈ-TÔN cùng các bậc
Tiền-bối của chúng ta đã dày công khai-sáng để cho chúng ta thừa
hưởng đến ngày nay.

Vậy nên chúng ta phải có nghĩa-vụ làm cho nền Đạo phát-
triển thêm lên, hoặc bảo-thủ cho nó được tồn-tại mãi mãi.

Cũng vì tương-lai của nền Đạo mà ĐỨC HỘ-PHÁP có câu ff
than rằng :

" Rồi đây ai đến cầm Chơn-Pháp ,

" Tô-điểm Non-Sông Đạo lẫn Đời ! "

Thật vậy, tạo một mối Đạo đã là khó rồi, mà chọn người ff
thừa-kế đủ khả-năng bảo-thủ lại càng khó hơn bội phần.

Tuy rằng HỘI-THÀNH chúng tôi có bốn-phần thể Thiên hành hóa nhưng nhìn lại phần đông Chức-Sắc đã tuổi cao sức yếu không biết có đủ ngày giờ để tiếp-tục việc Đạo hay không ? Vì Đạo phải trường-tồn đến thất-ức-niên.

Tuy-nhiên chúng tôi còn một tia hi-vọng và một niềm an ủi là trong Đạo còn có Ban Thế-Đạo là nơi sản-xuất nhân-tài như lời Thánh-Giáo của ĐỨC HỘ-PHÁP đã dạy : Muốn tuyển chọn nhân-tài thì phải tìm trong hoặc ngoài Ban Thế-Đạo.

Thưa quý vị,

Nếu quý vị nhìn vào cửa Đạo với cặp mắt tinh đời thì có lẽ quý vị cũng nhận thấy sự cần-ích và cao-quí của Đạo là đường nào nó có thể hình-dung một cái Thiên-Đàng tại thế, có thể phân-sự độ-rỗi các bậc nguyên-nhân quy hồi cựu-vị và toàn thể nhân-sanh thoát ư nghiệp-chướng.

Vậy thử hỏi chúng tôi cùng quý bạn đây đã nghe theo tiếng gọi Thiêng-Liêng mà nhập Đạo, nếu không thực-thi tâm-chỉ Đạo thì theo Đạo để làm gì chứ !

Một lần nữa tôi tin chắc rằng : Quý bạn sẽ là người tiếp-tục sứ-mạng Thiêng-Liêng của các bậc Đền Anh để lại vì chẳng lẽ Đạo phải bế-tắc khi họ đã mãn phần.

Có câu rằng : Tre tàn măng mọc tức là người già qua đời thì người trẻ sẽ tan lên thay-thế.

Quý bạn cũng nên dọn lần con đường tiến-thân mà ĐỨC HỘ-PHÁP đã vạch sẵn cho quý bạn.

Thưa quý bạn,

Trước khi dứt lời, tôi xin thành-tâm cầu-nguyện ON TRÊN ban Phước Lành cho toàn thể quý bạn và quý quyến.

Trân-trọng kính Chào.

HIẾN - PHÁP

BẢN TUYÊN-DƯƠNG CÔNG-NGHIỆP ĐỨC Ư H Ư N G - Ư A N H,
CHỦNG-QUẢN HỘI-THÁNH HIỆP-THIỆN-ĐẠI.

Của Ngài HIẾN-PHÁP H-T-D
Đọc tại ĐỀN-THÁNH ngày 4-4-Tân-Hợi.

Kính thưa HỘI-THÁNH HIỆP-THIỆN, Cửu-Trùng và Ph-Thiện,
Kính chúc Chức-Sắc, Chức-Việc và Toàn Đạo Nam, Nữ.

(/) ƯC THƯỢNG-SANH CAO-HOÀI-SANG, Chủ-Chức Quản Hội-Thánh HIỆP-THIỆN-ĐẠI, Tòa-Thánh Tây-Ninh đã quy Thiên hồi 17 giờ ngày 26 tháng 3 Tân-Hợi (21-4-1971) hưởng-thọ 71 tuổi.

Tin buồn này làm chấn-động cả ^{các} giới trong toàn Quốc nói chung và toàn Đạo Cao-Đại nói riêng.

Thánh-Thể của ĐỨC NGÀI đang quảng tại Tòa-Thánh Tây-Ninh chờ đến ngày mừng 6 tháng 4 Tân-Hợi, nhằm 30-4-71 (dl) sẽ cung-nghinh Liên-Đài kỳ Long-Mã di-chuyển theo lộ-trình trong f châu-vi Tòa-Thánh và sau khi Đại-Diện các Hội-Thánh đọc Ai-Điều xong, lễ cung-nghinh Liên-Đài nhập Bửu-Tháp sẽ cử-hành y theo f chương-trình của Hội-Thánh đã lập mà toàn Đạo đều hiểu biết.

Nhơn cuộc lễ này Tôi xin tuyên-dương công-nghiệp của ĐỨC NGÀI về cả hai phương-diện Đạo lẫn Đời :

Về mặt ĐỜI : Ông CAO-HOÀI-SANG (tên họ của ĐỨC NGÀI) sanh ngày 11 tháng 9 năm 1901 (dl) tại Thái-Bình (Tây-Ninh) Con của Ông CAO-HOÀI-ÂN giúp việc Tòa-Áp và Bà Hồ-Thị-Lự, khi trưởng thành và thi đậu bằng Thành-Chung trường Trưng-học ChasseLoup - Laubat, Ông vào giúp việc ở Sở Thương-Chánh Saigon cho đến khi gặp Đạo.

Nói đến Ông, ai ai trong giới công-chức và đồng-bào tại Thủ-Đô đều hiểu rõ thanh-danh của Ông là một nhà công-chức đứng mực thanh-liêm.

Là một chí-sĩ thương-dân yêu nước, Ông thường giao-du cùng các bạn đồng-chí khác như hai Ông Cao-Quỳnh-Cư và Phạm-f Công-Tắc chẳng hạn. Cả ba Ông lại là Nhạc-Sĩ lừng-danh trong giới âm-nhạc tại Thủ-Đô Saigon. Hai Ông Cư và Sang được coi như bậc f Thầy trong giới này, sau khi Ông Cư đăng Tiên rồi thì Ông Sang được coi như bậc " Hậu-Tổ ". Ban Âm-nhạc Đạo Cao-Đại đã nhờ ĐỨC NGÀI chọn-chỉnh rành-mạch thêm, nhứt là trong điệu cổ-nhạc vì ĐỨC

Ngài là nhà điêu-luyện rành nghề. Mất ĐỨC NGÀI, giới âm-nhạc ở trong toàn Quốc nói chung và trong Đạo Cao-Đài nói riêng đã mất một Nhạc-Sư Cụ-phách đáng tiếc thay !

Về mặt ĐẠO : Đến năm Ất-Sửu (1925) là lúc phong-trào 'xây-bàn' hay "Sai Ma" cũng vậy đang thanh-hành tại Thủ-Đô Saigon Ông hiệp cùng hai Ông Cao-Quỳnh-Cư và Phạm-Công-Tắc mỗi đêm đến chơi tại nhà Ông Cao-Quỳnh-Cư tức Cao-Thượng-Phẩm để thỏa-mãn tánh hảo-kỳ của mình bằng cách xây-bàn để tiếp-xúc với những người khuất mặt ở Thế-giới bên kia (hồn Linh).

Một hôm nọ, vào lúc tháng 7 năm 1925, Ông Cao-Quỳnh-Cư đến nhà Ông Cao-Hoài-Sang chơi lại gặp Ông Phạm-Công-Tắc cũng ở gần nhà Ông Sang - Ba Ông mới hiệp nhau xây bàn chơi.

Bất ngờ cuộc chơi này hướng-dẫn ba Ông đến chỗ lập ở được kỳ-công trong việc khai-sáng Đạo Trời, tức là Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ mà chúng ta đang sùng-bái đây.

Đêm 24 tháng Chạp 1925 (dl) nhưn-dịp lễ Giáng-Sinh, tại nhà Ông Cao-Quỳnh-Cư, có mặt cả ba Ông dự, ĐỨC CHÍ-TÔN giảng với danh-hiệu A A A cho một bài thi như vậy :

"Muôn kiếp có Ta nắm chủ-quyền,
"Vui lòng tu-niệm hưởng ân-thiên,
"Đạo-mầu rưới khắp nơi trần-thế,
"Ngàn tuổi muôn tên giữ trọn biên".

ĐỨC CHÍ-TÔN dạy thêm : "Đêm nay phải vui mừng vì chính ngày nay, ta xuống trần dạy Đạo bên Thái-Tây (Europe)"

"Ta rất vui lòng mà đang thấy đệ-tử kính mến Ta như vậy."

"Nhà này sẽ dạy Ông Ta"

"Giờ ngày gần đến, đợi Linh nơi Ta"

"Ta sẽ làm cho thấy huyền-diệu đáng kính mến Ta hơn nữa"

Sau đó ít lâu ĐỨC CHÍ-TÔN cho bài thi sau này, lấy tên những người có mặt tại Đàn Cơ, trong đó có tên Ông SANG (tức ĐỨC THƯỢNG-SANH) :

"CHIÊU KỲ TRUNG độ dẫn HOÀI sanh,
"BẢN đạo khai SANG QUÍ GIẢNG thành,

.....

" HẬU ĐỨC TẮC CƯ thiên-địa cảnh,
" HUỒN MINH MÂN ĐẢO thủ đại danh "

12 chữ lớn trong 3 câu trên là tên của 12 môn-đệ đầu tiên của ĐỨC NGỌC HOÀNG THƯỢNG-ĐẾ.

Sở dĩ phải xen đoạn Đạo-Sử này vào cuộc đời của ĐỨC THƯỢNG-SANH là vì Ông còn đang giúp việc trong công-sở nhà nước Pháp mà Ông vẫn nghe theo tiếng gọi Thiên-Liêng cứ mỗi đêm hiệp cùng các bạn đi chấp cơ truyền-bá đạo Trời ở khắp nơi mặc-dù nhà cầm quyền Pháp rất để ý đến Đạo Cao-Đại lúc sơ-khởi. Chúng ta nên nhớ rằng : ĐỨC THƯỢNG-SANH là một tay chấp cơ truyền Đạo cũng như ĐỨC HỘ-PHÁP và ĐỨC THƯỢNG-PHẨM luôn luôn cả ba Ông đồng tâm hiệp lực nhau để phổ-độ chúng-sanh trong toàn Quốc.

Trong tờ Khai-Đạo cùng Chánh-quyền Pháp năm 1926, ĐỨC NGÀI cũng ký tên với 28 người khác để thay mặt cho tất cả 247 người Đạo-Hữu có tên trong Tích-Đạo, do Ông cựu Thượng-Nghị-Viện LÊ-VAN-TRUNG đứng đầu tờ Khai Đạo, Ông này sau đặc phong QUYỀN - GIAO-TÔNG Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ. Ông này cũng do ĐỨC HỘ-PHÁP và PHẠM-CÔNG-TẮC, ĐỨC Thượng-Phẩm CAO-QUỲNH-CƯ và ĐỨC Thượng-Sanh CAO-HOÀI-SANG dẫn-độ.

Nhờ sự hướng-dẫn đặc-lực của Ông Thượng-Nghị-Viện này với sự cộng-tác của ba vị kể trên mà cơ phổ-độ phát-triển quá mau lẹ, kỳ công này, một phần lớn là nhờ ĐỨC THƯỢNG-SANH hi-sinh đời công-chức mình để đi phổ-độ các nơi trong toàn Quốc. Cơ phổ độ lục tỉnh phân ra như sau :

1.- Ông Cao-Quỳnh-Cư và Phạm-Công-Tắc phò-loan phổ-độ ở trong các Tỉnh Vĩnh-Long, Trà-Vinh, Cần-Thơ, Sóc-Trăng, Bạc-Liêu, Long-Xuyên, Châu-Đốc, Hà-Tiên, Rach-Giá.

2.- Ông Nguyễn-Trung-Hậu và Trương-Hữu-Đức phò-loan phổ-độ ở các tỉnh Chợ-Lớn, Gò-Công, Tân-An, Mỹ-Tho, Bến-Tre.

3.- Ông Cao-Quỳnh-Diêu và Cao-Hoài-Sang phò-loan phổ-độ các Tỉnh Tây-Ninh, Thủ-Dầu-Một, Gia-Định, Biên-Hòa, Bà-Rịa, Sa-Đéc.

Ngoài công-việc phò-cơ phổ-độ các tỉnh kể trên, ĐỨC THƯỢNG-SANH còn tùy lúc rảnh ban đêm, lên Gò-Kén, chùa Từ-Lâm để hiệp cùng ĐỨC HỘ-PHÁP và ĐỨC THƯỢNG-PHẨM để chấp cơ Phổ-độ và đồng-thời lo việc khánh-thành Thánh-Thất Từ-Lâm-Tự, sau này được dời về làng LONG-THÀNH, tức Tòa-Thánh hiện giờ.

Ngày 26 tháng 10 năm Bính-Dần Ông Cao-Hoài-Sang đặc - phong THƯỢNG-SANH một lược với ĐỨC HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC và ĐỨC THƯỢNG-PHẨM CAO-QUỲNH-CƯ, đêm 14 rằm tháng 3 năm Bính-Dần

(1926) sau khi lập Pháp-Chánh-Truyền Hiệp-Thiên-Đài, ĐỨC CHÍ-TÔN giảng dạy như vậy :

" Hiệp-Thiên-Đài là nơi Thầy ngự, cầm quyền Thiêng-ff Liêng mỗi Đạo, hễ Đạo còn thì Hiệp-Thiên-Đài vẫn còn ".

" Thầy đã nói Ngũ-Chỉ Đại-Đạo lại quy Phàm vì khi ff trước Thầy giao Chánh-Giao cho tay Phàm, càng ngày càng xa Thánh-Giao mà lập ra Phàm-giao, nên Thầy nhứt định đến chính mình Thầy giảng dạy-đỗ các con mà thôi. Chớ không ^{chịu} giao chánh-giao cho tay Phàm nữa. "

" Lại nữa, Hiệp-Thiên-Đài là nơi của Giáo-Tông đến ff thông-công cùng Tam-Thần Lục-Thiên, Tam-Thiên Thế-Giáo, lục-thập ff bát địa-cầu, Thập Điện Diêm-Cung mà cầu-siêu cho cả nhơn-loại. "

" Thầy đã nói sở-dụng Thiêng-Liêng, Thầy cũng nên nói sở-dụng phàm-trần của nó nữa. "

" Hiệp-Thiên-Đài dưới quyền HỘ-PHÁP chương-quản,

- Tả có THƯỢNG-SANH hữu có THƯỢNG-PHẨM -

" Thầy lại chọn Thập-Nhi Thời-Quân, chia ra làm ba :

" Phần của HỘ-PHÁP Chương-quản về chi PHÁT, lo bảo-vệ-luật ĐỜI và luật ĐẠO, chẳng ai qua luật mà Hiệp-Thiên-Đài chẳng/biết. "

" THƯỢNG-PHẨM thì quyền về phần ĐẠO :

" Lo về phần Đạo nơi Tịnh-Thất, mấy Thánh-Thất đều xem sóc như Môn-đệ Thầy, bênh-vực chẳng cho ai phạm luật đến khổ-khắc cho dạng ".

" THƯỢNG-SANH thì Chương-quản Chi THỂ lo về phần ĐỜI

" Thầy khuyên các Con lấy tánh vô-tư mà hành-đạo, Thầy cho các Con biết trước rằng, hễ trọng quyền thì ắt có trọng phạt "

Từ đây về mặt Hữu-hình ba vị Chương-quản tối cao của f HỘI-THÁNH Hiệp-Thiên-Đài không còn nữa, sau khi ĐỨC THƯỢNG-SANH quy Thiên và Đạo Cao-Đài mất thêm một bậc vĩ-nhân nữa.

Từ khi trở về tái-thủ phận-sự nơi Tòa-Thánh, ĐỨC THƯỢNG-SANH đã tìm đủ mọi phương-pháp để đem lại sự điều-hòa trong của ĐẠO cho toàn Đạo được hưởng Thái-Bình hạnh-phúc.

Những tướng ĐỨC NGÀI đến với sứ-mạng Thiêng-Liêng để hoàn-thành cơ-nghiệp Đạo, thì chắc là ĐỨC NGÀI phải được sống lâu với bốn-đạo để bảo-tồn Đại-Nghiệp-Đạo đến cùng.

Nào ngờ đâu ! Ta muốn vậy mà Trời chưa cho vậy.

Than ôi ! Thiên-số nan đào ! Tuy sự mất còn là định - mệnh, nhưng đối với kiếp sanh của con người sao khỏi đau lòng lúc tử-biệt sanh ly !

Kính thưa quý vị ;

Chúng ta đã từng khóc nhiều rồi cho kiếp số ngắn-ngủi của nhiều bậc tiền-bối chúng ta. Tuy-nhiên chúng ta cứ khóc đi cho đến cạn-khô giọt lệ, rồi cũng phải nghỉ lại Đạo-Nghiệp, nước nhà, mà tự trấn-tĩnh lấy tâm-hồn, để tìm phương bảo-tồn Đại-nghiệp Đạo và tiếp-tục sứ-mạng Thiêng-Liêng của chúng ta, vì sứ-mạng ấy dầu lớn dẫu nhỏ, dầu quan-trọng hay không cũng là sứ-mạng do ĐỨC CHỈ TÔN cùng các Đấng Thiêng-Liêng giao-phó cho chúng ta, phải tùy khả năng mình mà làm cho hoàn-thành.

Đã đành rằng chúng ta phải thương-tiếc một Đấng lãnh-Đạo anh-minh như ĐỨC THƯỢNG-SANH, nhưng thương-tiếc bao nhiêu thì phải noi gương của ĐỨC NGÀI bấy nhiêu để gặt hái được một phần công-quả nào hữu-ích cho Đạo và cho chúng-sanh nhờ. Đó là sự đền-đáp công ơn của bậc tiền-bối chúng ta đã dày công xây-dựng, lưu-lại một sự-nghiệp vĩ-đại cho chúng ta thừa-hưởng - chớ không lẽ ngồi khóc hoài để nhìn sự sụp-đổ trước mặt chúng ta sao ?

Vậy chúng ta hãy đứng lên và đồng-tâm hiệp lực, tiếp-tục xây-đạo nền Đạo cao thêm mãi để khỏi phụ ơn của tiền-nhân ff chúng ta .

Trước khi dứt lời, tôi xin thành-tâm cầu-nguyện ONTRÊN ban Phước-Lành cho toàn-thể quý vị và quý Quyển, tôi xin nghiêng-mình trước Liên-Đài của ĐỨC THƯỢNG-SANH, và thành-tâm cầu-nguyện cho Anh-Linh ĐỨC NGÀI được cao-thăng, sau nữa xin chơn-thành phân ưu cùng tang-quyển.//.

Nay Kính

HIẾN-PHÁP HIỆP - THIÊN - ĐÀI

THI-VĂN NGÀY GIỖ TỔ HÙNG-VƯƠNG ...

Cây có cội, nước có nguồn,
Mừng mười giỗ Tổ Đức HÙNG-VƯƠNG,
Hoan-nghinh Đại-nghiệp ơn khai-sáng,
Tưởng-niệm công-trình lập kỷ-cương,
Đất Việt Địa-Linh sanh tuấn-kiệt,
Trời Nam Quốc-Vân mạnh phi-thường,
Giang-san gấm-vóc bền chơn vạc,
Đánh to Việt-Thường vững bốn phương.

x
x x
x

THI-VĂN / Ớ - MẠNG ...

Sứ-mạng làm xong mới nghĩ an,
Dầu phần lớn nhỏ cũng Trời ban,
Lớn thì lao trí vì vai gánh,
Nhỏ lại sức mòn bởi sở-năng,
Lớn nhỏ thi đua thành Đại-nghiệp,
Nhỏ ta quyết chí định an-bang,
Hiền-tài nhân-sĩ ưu thời-thế,
Sớm hiệp cùng nhau tạo NIẾT-BÀN.

x
x x
x

DIỄN-VĂN ĐÁP-TỪ CỦA NGÀI HIỆN-PHÁP, QUYỀN CHƯỞNG-QUẢN HIỆP-TH-ĐÀI,
ĐỌC TRONG DỊP LỄ TẤN-PHONG NGÀY 21 THÁNG 5 TÂN-HỢI (dl, 13-6-1.971)
tại Đại-Đồng-Xã.

7

Kính thưa Hội-Thánh Hiệp-Thiên, Cửu-Trùng và Phước-Thiện,
Kính thưa Tổng-Thống Việt-Nam Cộng-Hòa,
Kính thưa Quý Phái-Đoàn Chánh-Phủ,
Kính thưa quý vị Ngoại-Giao-Đoàn,
Kính thưa quý đoàn-thể Tôn-giáo bạn,
Kính thưa quý Quan-Khách,
Kính thưa quý Đại-diện báo-chí,
Kính thưa Trung-Tá Tỉnh-Trưởng và Chánh-quyền Địa-Phương,
Kính thưa chư Chưc-Sắc, Chưc-việc và toàn Đạo Nam, Nữ.

%) /hơn-danh Hội-Thánh Tòa-Thánh Tây-Ninh và hơn-danh HIỆN -
PHÁP Tân-Phong Quyền Chưởng-Quản Hiệp-Thiên-Đài, Tôi rất hân-hạ nh
và xin chơn-thành cảm-tạ thành-tính của chư quý liệt vị đã có f
lòng huệ-cố đến chung vui cùng chúng tôi trong cuộc lễ tấn-phong
hôm nay. Sự hiện-diện nơi đây của chư quý liệt-vị làm tăng phần f
khích-lệ và phấn-khởi tinh-thần của chúng tôi.

Kính thưa chư Quý Liệt-Vị,

Từ ngày lập Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ đến nay kể đã 46 năm, hệ -
thống tổ-chức của Tòa-Thánh Tây-Ninh đều căn-cứ vào luật-pháp Chơn
truyền mà lập thành Hội-Thánh, trên có một vị Chưc-Sắc cao-cấp nhất
trong Đạo cầm quyền thống lãnh toàn Đạo, như ĐỨC HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG
TẮC chẳng hạn, kế đó là ĐỨC THƯỢNG-PHẨM CAO-QUYNH-CHƯ và ĐỨC THƯỢNG
SANH CAO-HOÀI-SANG, nhưng hôm nay cả ba vị Chưc-Sắc lớn ấy đều qui
Thiên hết, nên mới đến vai-tuồng của Thập Nhị Thời-Quân phải đảm -
đương trọng-trách cầm quyền Chưởng-Quản Hiệp-Thiên-Đài là quyền f
tối-cao của Hội-Thánh đương kim. Điều ấy cũng do theo công-lệ "Tiền
tấn hậu kế " .

Chúng tôi xin chơn-thành thú thật rằng chúng tôi còn kém f f
phần tài-đức, nhưng ngày giờ này sứ-mạng Thiêng-Liêng đã đến tay ,
không lẽ trốn trách-nhiệm được, nên cực chẳng đã phải nghiêng vai
lãnh lấy gánh nặng cùng toàn thể tín-hữu và nguyện đem hết tâm-lực
và thiện-chí sẵn có để xây-dựng và bảo-tồn Đại-Nghiệp Đạo cho ra
thiệt tướng hầu làm bóng mát che cho toàn thể nhân-loại có nơi

nương-tựa, vì Đạo Trời không những chan rưới Hồng-ân riêng cho Đồng-bào Việt-Nam ta mà thôi, mà còn ban bố khắp Đại-dòng Thế giới nữa. Tôi có cảm-giác rằng ngày nào bóng cờ ĐẠI-ĐẠO bay khắp bốn phương là ngày ấy nhân-sanh sẽ được chung hưởng f thanh-bình hạnh-phúc. Tôi không nói quá lời đâu, vì tôi biết f chắc rằng ĐỨC THƯỢNG-ĐẾ không gạt ai hết, nhưt là đám con cái của ĐỨC NGÀI khi ĐỨC NGÀI đến mở Đạo Kỳ Ba để tận-độ chúng-sanh và chín mươi hai ức nguyên-nhân qui hồi cứu vớt. Lại còn có tận-ước giữa Trời và Người trong kỳ Phổ-độ thứ ba này. ff Nhưng thay vì tuyên-bố như Đức Phật ngày xưa là " Thiên Thượng Thiên-hạ duy ngã độc-tôn " nay Tận-ước này lại tuyên-bố " : Thiên-Thượng, Thiên-Hạ, bác-ái công-bình ", nghĩa là Trên Trời dưới Thiên-hạ, lấy bác-ái và công-bình làm tôn-chỉ và có câu: " ngã Thiên thị thính " (Trời và Ta nghe thấy) tức là Trời và Người thông-công đợc vậy.

Tận-ước trên đây đã nêu rõ tôn-chỉ cao-siêu của ĐẠI ĐẠO. Nhân-sanh chỉ có cố-gắng thực-hiện tôn-chỉ ấy cho kỳ được thì cái chơn hạnh-phúc sẽ đến với mình.

Thoạt tiên nghe qua tôn-chỉ cao-siêu, ai cũng cho f là điều rất khó thực-hiện. Nhưng, với sức mạnh vô-đối của con người, khi họ đoàn-kết nhau lại thành khối, thì bất cứ việc gì họ cũng đều vượt qua được hết. - Có câu rằng : " Thế thượng vô nà n sự " (Trên đời không việc gì khó hết, duy tại con người không cố-gắng mà thôi.)

Nói như thế tức là con người có thể tạo lấy hạnh-phúc cho mình sao ? Thưa thật vậy, nếu muốn thì được (Vouloir c'est Pouvoir, câu phương-ngôn Pháp) tuy nhiên xin can ai f nấy đừng muốn sự quấy, vì sự quấy không bao giờ đem lại hạnh-phúc, mà trái lại là sự phá-hoại.

Kính thưa chư quý Liệt-vị,

Có lẽ sống trên cõi trần-gian này, điều nguyện-ff vọng của chúng ta đều gần giống nhau hết.

Vậy thử hỏi nguyện-vọng đại-khái là gì ?

Thưa : Một là đời sống vui-tươi sung-sướng, đầy đủ tự - do no ấm.

Hai là phải có danh gì với non-sông đất nước.

Ba là đầy hạnh-phúc về vật-chất lẫn tinh-thần.

(/ề đời sống vật-chất, cá-nhân thiết tưởng ai cũng có thể tạo ra được mà hưởng. Còn về đời sống tinh-thần, thì cần phải đoàn-kết nhau thành KHỐI, muôn triệu người như một để kiến-tạo những gì có thể đem lại chơn hạnh-phúc cho kiếp sống con người. Hạnh-phúc ấy ngoài lẽ Trời ra thì không phải là chơn hạnh-phúc. Vậy nhơn-loại muốn được hưởng chơn-hạnh-phúc thì phải noi theo lẽ Trời, vì thế mà con người phải có sự mạng thể Thiên hành Đạo, như tất cả Tín-đồ ở Cao-Dài chúng tôi, đều lớn đều nhỏ, đều lãnh sứ-mạng Thiêng-Liêng của Đạo. Trời để tạo lấy chơn-hạnh-phúc cho mình và cho toàn nhơn-loại, và cũng không quên kêu gọi tất cả đồng-bào các giới cùng đến chung hưởng với chúng tôi.

Ngày nào toàn thể dân-tộc Việt-Nam nói riêng và toàn Thế-giới nói chung biết nghe theo tiếng gọi Thiêng-Liêng mà đến chung hiệp với chúng tôi để xây-dựng Đạo-Trời cho ra thiết tưởng như Ý TRỜI đã định, thì ngày ấy sẽ xuất-hiện một cảnh Thiên-Đàng tại thế.

Kính thưa chư quý Liệt-Vị,

Trước khi dứt lời, một lần nữa tôi xin trân-trọng và chân-thành cảm-tạ chư quý Liệt-Vị, và xin thành-tâm cầu nguyện ON TRÊN ban phước LÀNH cho toàn thể chư quý Liệt-vị và quý Quyển được dồi-dào sức khoẻ và nhiều may mắn.

Nay Kính

H I E N = P H Á P

QUYỀN CHƯƠN-QUÁN HIỆP-TUẦN-ĐÀI

T IỂ U - S Ử
CỦA NGÀI HIẾN-PHÁP HIỆP-THIÊN-ĐÀI

TRUÔNG-HỮU-ĐỨC, sanh ngày mồng 2 tháng 2 năm Canh Dần, (trên giấy tờ sanh năm 1892) Con của Ông TRUÔNG-VĂN-TỰU (c) cựu Cai-Tổng Cầu-An-Thượng, làng Hiệp-Hòa (Chợ Lớn) Giáo-Sư phái Ng ọc và Bà LÊ-THỊ-NHUY tức SÓT (c).

Nhập-môn Đạo Cao-Đài từ năm Ất-Sửu (1925) lúc mới còn xây bàn, vì lúc ban sơ những người theo Đạo đều do lệnh ĐỨC CHÍ-TÔN chỉ-định, nên không có Số Cầu-Đạo. Trong số 12 môn-đệ đầu tiên của ĐỨC CHÍ-TÔN nêu trên bài thi tử-tuyệt trong quyển Thánh Ngôn Hiệp-Tuyển thứ nhất có tên ĐỨC (sau thọ-phong Hiến-Pháp H-T-Đ) hiệp với Ông HẬU thành một cặp phò-loan truyền Đạo, Ông Hậu f sau thọ-phong Bảo-Phấn H-T-Đ.

Trong lúc các Ông CAO-QUYNH-CH, PHẠM-CÔNG-TẮC và CAO HOÀI-SA NG bày cuộc xây bàn, thì ĐỨC Còn hoài-nghi cho rằng mấy bạn ấy giả ngo chơi nên không tin, về nhà một mình ĐỨC đem bàn ra đặt tay lên xây thử để xin thi, tức thì có vong-linh của người f Anh nhập, nhưng thay vì cho thi, lại cho 2 vị thuốc. ĐỨC uống thuốc ấy lạnh bịnh hậu trên 20 năm.

Qua bữa kể đó vào lúc đứng ngo, trong khi thanh-tĩnh, ĐỨC bắt chước Ông TẮC chấp-bút một mình và cầu-nguyện xin thi. Có vị minh-nghĩa Tiên-Ông giảng-bút cho bài thi như sau :

Minh-Đức mừng nay đã gặp Thầy,
Chẳng còn ao-uớc cái không hay,
Mừng cầu Âu, Á càng thêm mật,
Mừng nậu côn-đồ đã chịu chay.

ĐỨC chỉ xin được một bài thi đó thôi, sau chấp hoài f cũng không được. Từ đó ĐỨC hết lòng tin-tưởng, ăn chay luôn, phụng thờ ĐỨC CAO-ĐÀI và hiệp cùng các đồng-đạo đi phổ-độ các nơi.

Cập-Cơ HẬU-ĐỨC có nhiệm-vụ chấp-cơ truyền Đạo và mỗi đêm thứ bảy phải chấp-cơ tại Thánh-Thất Cầu-Kho (Thánh-Thất tạm nơi nhà Ông Đốc BẢN) để cho thiện-nam, tín-nữ đến hầu đàn cầu Đạo. Đồng-thời mỗi đêm khác đều đi phổ-độ các nơi thôn-quê, sau f khi mãn giờ làm việc, vì lúc ấy Ông HẬU làm Đốc-học trường Tư - Thục, còn ĐỨC thì làm Công-Chức cho Chánh-Phủ Pháp. Lắm khi phải

đi suốt đêm, sáng về điểm-tâm rồi đi làm việc luôn, nhưng vì sự tin-tưởng nên không biết nhọc. Có nhiều đêm ĐỨC phải đi lên Gò kén (Tây-Ninh) để chấp-cơ tại đó cho nhơn-sanh nhập-môn cầu đạo.

Lúc Đạo mới mở, ĐỨC CHÍ-TÔN chẳng những giảng-cơ đạo rồi nhơn-sanh, mà còn ban chẩn Lành cho các đồng-tử để chữa bệnh cho bốn-đạo.. Vì vậy mà ĐỨC chữa lành nhiều bệnh tê-thũng, dịch-tả, và cầm V.V...

Việc chữa bệnh có kết-quả như vậy là nhờ chẩn LÀNH từ của ĐỨC CHÍ-TÔN ban cho, chớ mấy vị đồng-tử đâu phải là người chữa bệnh. Sự huyền-diệu lạ lùng ấy làm cho đức-tin của mọi người được tăng-gia. Nhưng chẳng bao lâu khi Đạo thành-lập rồi, thì việc chữa bệnh bằng nhơn-diễn phải ngưng một lượt với cơ-bút, vì e có sự lạm-dụng.

Khi thọ-phong chánh-thức vào hàng Thập Nhị Thời- Quân Hiến-Thiên-Đài với chức Hiến-Pháp Chơn-Quân, ĐỨC thường lên ở xuống Tòa-Thánh Tây-Ninh để hành-đạo trong lúc rảnh-rang vì ĐỨC vẫn còn giúp việc cho Chánh-Phủ Pháp, tòng-sự tại sở Hỏa-Xa Sài Gòn. Sau ĐỨC được Ông Chánh Sở Mật-Thám Nam-Kỳ là Ông NADAU từ mời đến để giao cho chức Thông-dịch-viên sở ấy. Trước khi nhận lời, ĐỨC có câu cơ thỉnh-giáo cùng ĐỨC CHÍ-TÔN, vì lúc bình-thường ĐỨC không thích giúp việc cho sở ấy, là sở không có cảm-tình đối với dân-chúng, ĐỨC CHÍ-TÔN dạy ĐỨC nên qua giúp việc cho sở ấy vì sẽ có cơ-hội cứu Đạo. Quả thật như lời ĐỨC CHÍ-TÔN, chẳng bao lâu Ông Cao-Quỳnh-Cư (tức Cao-Thượng-Phẩm) có ra một bản " Phổ-Cáo Chúng-Sanh" để truyền-bá Đạo Cao-Đài, trên bìa bản phổ-cáo ấy có tựa đề " Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ ". Lần đầu, bản phổ-cáo từ không có kèm thêm chữ Hán. Nhưng lần sau Ông Cư có thêm mấy chữ Hán để tượng-trưng Tam-Giáo Qui-Nguyên, ngoài bìa phổ-cáo có vẽ hình ba vị Giáo-Chủ là ĐỨC THÍCH-CA, ĐỨC LÃO-TỬ và ĐỨC KHỔNG-TỬ

Bản phổ-cáo chúng-sanh in lần đầu được gửi ra Nha Tổng Giám-Đốc Mật-Thám Hà-Nội để dịch ra Pháp-Văn. Nhưng người Thông Dịch-Viên ngoài ấy lại dịch câu tựa " Đại-Đạo Tam-Kỳ Phổ-Độ " là " Đạo Lớn cứu vớt ba kỳ ". Lúc đó là lúc nhà cầm quyền Pháp để ý theo dõi hành-vi Đạo Cao-Đài rất gắt, nên Hà-Nội gửi bài dịch văn ấy vào Nam, hỏi Ông Chánh-Sở Mật-Thám Nadau có phải Đạo Cao Đài làm Chánh-trị không ? để giải-tán.

Nhằm lúc Ông Nadau đang tin-dùng ĐỨC, nên Ông mới đến hỏi bài dịch-văn ấy có đúng nghĩa không ? ĐỨC trả lời rằng : Không đúng, vì nguyên-văn câu ấy có nghĩa là Đại-Đạo mở lần thứ ba để độ-rỗi, chứ không phải cứu-vớt ba kỳ (trong liên-bang ff Pháp là Bắc, Trung, Na m) Để trưng bằng cụ-thể, ĐỨC đem trau cho Ông Nadau bản pho-cáo có in chữ Hán, chừng đó Ông Nadau mới chịu tin, vì Ông cũng biết chữ Hán. Ông liền gởi phúc-trình ra Hà-Nội giải-thích rõ việc ấy. Nhờ đó mà Đạo khỏi bị giải-tán và người Đạo cũng đỡ khổ. Đó là lẽ bằng chứng ĐỨC cứu Đạo. Còn nhiều việc khác nữa, nhưng không đáng kể .

Qua năm 1945, Pháp bị Nhật-Bôn đảo-chánh tại Đông - Dương, ĐỨC tản-cư về thôn-quê, nhưng ở đâu cũng không yên, ĐỨC f liền về Tòa-Thánh, ở được mấy hôm thì Pháp đổ bộ, bắn chết một Đạo-hữu tại rừng Thiên-nhiên (Tòa-Thánh). Tính không êm, ĐỨC ff liền rời khỏi Tòa-Thánh, băng rừng đi bộ từ Tây-Ninh về Lộc - Giang (Chợ Lớn). Lúc đó đâu có tiền cũng không có xe mà đi.

Tản-cư ở Lộc-Giang được một thời-gian, ĐỨC lại t r ở về quê nhà ở Hiệp-Hòa (Chợ Lớn) nhưng sau lại tản-cư xuống chùa Minh-Đức, nơi Đền Thờ Phật-Mẫu tại cầu Băng-Ky (Gò Vấp) do Ông Sĩ Tải Nguyễn-văn-Thiết làm chủ, lúc ấy cùng ở chung với mấy Ông: Bảo-Pháp, Bảo-Thế và Khai-Đạo cũng đồng cảnh-huống.

Cũng trong năm 1945, bị bom nguyên-tử, Nhật đầu hàng Đồng-Minh. Pháp trở lại Đông-Dương và chiến-đấu với Việt-Minh Pháp kêu gọi công-chức hồi-cư để hiệp-tác. ĐỨC còn do-dự mấy tháng. Đến năm 1946 mới chịu trở lại vì hoàn-cảnh bắt buộc.

Đến năm Nhâm-Thìn 1952, được giấy hồi-hưu, ĐỨC trở về Hiệp-Hòa ở chung với người em ruột trong một ngôi nhà tranh rách nát. Nhờ vậy mà tránh khỏi Việt-Minh và Quân-đội Pháp ff khủng-bố. Quân-đội này chỉ khủng-bố những nhà tốt mà thôi. ĐỨC cũng muốn về Tòa-Thánh làm Đạo, nhưng vì lúc ấy Đạo còn dùng f rất nhiều quân-đội nên không về, vì tình-trạng không hợp.

Mãi đến hạ-tuần năm Mùi 1955, Quân-Đội Cao-Đài một phần tự giải-ngủ, một phần gia-nhập vào quân-đội Quốc-Gia, còn ĐỨC HỘ-PHÁP thì bị cấm-phòng tại HỘ-PHÁP-ĐƯỜNG, ĐỨC mới về Tòa Thánh để quan-sát tình-hình và hiệp với các Chức-Sắc khác để lo gỡ rối cho Đạo.

Nói đến đây ĐỨC không quên ghi ơn hai Ông bạn Hiệp Thiên là Bảo-Thế và Tiến-Pháp, có lòng đến tận nhà ở Hiệp-Hòa khuyên ĐỨC về hiền-tác hành-đạo. Vì vậy mà ĐỨC mới thanh-toán hết gia-nghiệp mới gầy-dựng chút ít, chí quyết phở đời hành đạo mong cứu vãn tình-thế, vì lúc ấy là lúc hỗn-loạn, có nhiều Chức Sắc và Đạo-Hữu bị giam-cầm do Ban Thanh-Trừng điều-khiển.

Năm Bính-Thân 1956, ĐỨC cùng Hội-Thánh ký-kết thỏa-ước với Chính-Phủ Cộng-Hòa cam-kết không làm chánh-trị. Đồng-t thời ĐỨC HỘ-PHÁP PHẠM-CÔNG-TẮC đang lưu-vong tại Nam-Vang lại phát-động phong-trào Chung-Sống Hòa-Bình, và chỉ-định ĐỨC đại-diện cho Người nơi Tòa -Thánh. Vì đó mà ĐỨC bị tình-nghĩa và bị cấm-cư-trú 2 năm tại Sài Gòn, mặc-dù ĐỨC không thọ lãnh chức ff Trưởng-Ban Miền-Nam (Phong-trào C.SH.B) do ĐỨC HỘ-PHÁP bổn-hệm nghĩ vì đã ký thỏa-ước Bính-Thân, thì cố-nhiên phải tôn-trọng ng chữ ký của mình .

Mặn 2 năm cấm-cư-trú, ĐỨC trở về nhà với gia-đình để dưỡng sức, vì tuổi cao kỷ trưởng. Tuy-nhiên đối với sự thành-bại của Đạo, không thể ngồi ngó cho đành. Vậy nên vào lúc tháng 9 năm Nhâm-Dần 1962, ĐỨC trở về Tòa-Thánh tái-thủ phận-sự tại Hiệp Thiên-Dài với nhiệm-vụ tuyển-soạn Thánh-Ngôn và viết Đạo-Sử . Chí-nguyện làm tròn phận-sự, rồi có nhắm mắt theo Thầy cũng ff ngâm cười nơi cõi Thiêng-Liêng Hằng-Sống.

Từ ấy ĐỨC cộng-tác với ĐỨC THƯỢNG-SANH, ngoài nhiệm vụ kể trên còn kiêm Bộ Pháp-Chánh, Ban Kiểm-Duyệt, Ban Đạo-Sử f và Thư-Viện cho đến ngày nay.

Đặc-phong Quyền Chương-Quản Hiệp-Thiên-Dài và cuộc Lễ Tấn-Phong được Tổ-chức ngày chúa-nhật 21 tháng 5 Tân-Hợi , (dl, 13-6-71) tại Tòa-Thánh Tây-Ninh cổ mời Chánh-Quyền và các đoàn-thể và các Tôn-Giáo bạn đến dự.

Tòa-Thánh, ngày 20 tháng 5 năm Tân-Hợi
(dl 12-6-1.971)

HIẾN-PHÁP HIỆP-TH-ĐÀI

TRƯỞNG-HỮU-ĐỨC

KÍNH BÚT TRI ÂN

KÍNH BÚT TRI ÂN

KÍNH BÚT TRI ÂN

KÍNH BÚT TRI ÂN :

/ Chân-thành cảm-tạ quý bậc Cao-Niên ff
Trưởng-Thượng đã có nhã ý khích-lệ tinh-thần
chúng tôi trong việc sao-lục và ghép lại thành
tập HUẤN-TỬ này đang khi chúng tôi dự tính
gởi đơn xin lên Ngài HIẾN-PHÁP.

/ Tri-ân Quý ANH và Quý Bà " Mạnh -
Thường-Quên " đã hỗ-trợ cho chúng tôi phần f
giấy quây ' ronéo ' đáng kể - trong khi chúng
tôi thực-hiện việc hình-thành tập tài-liệu ff
này.

/ Trước những thành-ý khuyến-khích khả-
kính,

/ Và sự giúp-đỡ nồng-nàn ...

Chúng tôi xin lưu lại nơi đây lòng thành
thật tri-ơn chung

đối cùng quý vị ./.

Nay Kính

/ PHAN - THANH - LIÊM

HUYỀN - VÂN - CHỢ /

KÍNH BÚT TRI ÂN

KÍNH BÚT TRI ÂN

KÍNH BÚT TRI ÂN

: 1 : Con đường lập Thánh-Đức	: 1 - 2:
: 2 : Vía Đức Lý Đại-Tiên	: 3 - 5:
: 3 : Vía ĐỨC CHÍ-TÔN	: 6 - 8:
: 4 : Lễ tấn-phong tên Luật-Sự	: 9 - 10:
: 5 : Lễ khánh-thành Quã Càn-Khôn	: 11 - 13:
: 6 : Vía Ngài Khai-Pháp	: 14 - 17:
: 7 : Vía ĐỨC HỘ-PHÁP	: 18 - 22:
: 8 : Lễ Thượng-Nguồn	: 23 - 25:
: 9 : Lễ An-Vị ĐỨC PHẬT-MẪU ... (Tân-Châu)	: 26 - 27:
: 10 : Vía Đức Thích-Ca	: 28 - 30:
: 11 : Lễ phát thưởng ... (Trần Lê-Văn-Trung)	: 31 - 32:
: 12 : Lễ Trung-Nguồn	: 33 - 36:
: 13 : Lễ Thượng-Nguồn	: 37 - 39:
: 14 : Lễ bế-mạc Đại-hội Phước-Thiện	: 40 - 41:
: 15 : Cây Cội Nước Nguồn	: 42 - 43:
: 16 : Lễ khai-mạc Đại-hội Ban Đạo-Sứ	: 44 - 46:
: 17 : Lễ ủy-lạo Chúc-Sắc (giảng-đường HC)	: 47 - 48:
: 18 : Lễ cứu-trợ Việt-Kiều hồi hương	: 49 - :
: 19 : Lễ ủy-lạo nhơn-viên Thánh-Vệ	: - :
: : Bảo-Thể và Phòng-Bảo	: 50 - 51:
: 20 : Tiệc liên-hoan Ban Thế-Đạo	: 52 - 53:
: 21 : Tuyên dương công-nghiệp Đức	: - :
: : Thượng-Sanh	: 54 - 58:
: 22 : Thi-văn Giỗ Tổ Hùng-Vương,	: - :
: : - Sứ-mạng	: 59 - :
: 23 : Diễn-văn Đáp-từ nhơn lễ Tấn-Phong	: - :
: : Quyển Chương-Quản Hiệp-Thiên-Đài	: 60 - 62:
: 24 : Tiểu-Sử (Phụ-trang)	: 63 - 66:

=====

Sách dày hơn sáu mươi trang, quây f
bằng RONEO đóng thành 600 tập, để

KÍNH BIỂU

cho Chư Đồng-Đạo vẫn hằng ham -mộ
được đọc và lĩnh-hội những lời ff
Huấn-Đạo của các Bậc TIỀN - BỐI
trong nền ĐẠI-ĐẠO TAM-KỲ PHỔ-ĐỘ
và cũng là phương-pháp chia nhau
giữ-gìn tài-liệu được trường - tồn
đến mai sau.

PHAN-THANH-LIÊM

HUỲNH- VÂN -CHỢ

=====